

Lidstvo na rozcestí

Rozkvět nebo zhouba civilizace?

Přelom tisíciletí byl všeobecně spojován s přelomem v dějinách lidstva. O lidstvu bylo napsáno mnoho analýz a prognóz - optimistických i pesimistických. Pesimistické však nyní zřetelně dominují a většinou se shodují na těchto několika tezích:

- Lidstvo morálně nedozrálo úrovně, která by odpovídala jeho dosažené úrovni technologické. Následkem toho hrozí jeho sebezničení a tuto hrozbu se zatím nedaří odvrátit.
- Ekologové varují, že lidstvu hrozí ekologická katastrofa. Zdánlivě je před námi ještě nejméně několik desetiletí, ale nečekané události její nástup čas od času prudce urychlují (jen jako příklad uveďme takové mimořádné události jako jsou zapálení ropných věží v Kuvajtu za války s Irákem, stále větší a větší lesní požáry, časté havárie obřích tankerů, uvolňování metanu z obrovských zásob ve formě hydrátů pod dnem šelfových moří a řada dalších, které přicházejí nečekaně a jejichž vliv na poškození přírody je větší než jen regionální). Úřední zprávy vydávané OSN toto urychlování potvrzují.
- Moderní technika mnohem více ulehčuje činnost gangsterům než policii. [1] Policie stačí dostihnout stále méně skutečných pachatelů. Obyvatelstvo se cítí stále méně bezpečně, a ze strachu před organizovaným zločinem stále méně spolupracuje na jeho odhalení. Stále roste počet těch, kteří beztrestně neplatí daně a dokonce neplní i jiné důležité osobní i společenské závazky.
- Neustále roste počet úředníků, kteří byli podplaceni či jinak korumpováni a stále častěji zločinnými organizacemi. Stále méně prostředků získávaných z daní je použito k účelům původně určeným. Tzv. "šedá ekonomika" získává stále větší vliv na politiku: Schopní úředníci odcházejí za mnohem vyššími platy k "soukromým organizacím" aby tam "využívali" svých znalostí státního aparátu a pomáhali zvyšovat zisky soukromých majitelů na úkor státu; státy proto chronicky trpí nedostatkem schopných úředníků a neumí se takovým útokům bránit. Vzniká tak "začarovaný kruh".
- Orientace ekonomiky na trh (protože není žádná alternativa) vede ke stále větším rozdílům mezi bohatými a chudými. Lidstvo se navzdory snahám o zdokonalení demokracie pomalu ale jistě znovu vrací do primitivního stavu rozdělení na jakousi novodobou "aristokracii" [2] a novodobé "nevolníky" či dokonce "otroky". Tyto rozdíly iritují stále více a více chudých lidí k extrémním činům.
- Nespokojenost obyvatelstva s tímto stavem sice postupně ale zato neodvratně vede buď k volbám extrémistických politických stran nebo k politické apatii. Obojí hrozí vyvolat silné nestability s nedozírnými následky.

Tyto věci se již v dějinách lidstva děly a to mnohokrát - avšak v mnohem menším měřítku. V minulosti byly překonávány postupem, který by mohl být nazván extenzivním: Když v nějaké zemi došlo k příliš velkému rozdílu mezi bohatými a chudými, chudí měli-li takovou možnost, utekli do míst dosud neobydlených nebo pro ně dobytelných. [3] Právě tak když

se v nějaké oblasti vyčerpala půda a přírodní zdroje, lidé se přestěhovali na území civilizací dosud nedotčené, a ovládnutím a exploatací takového území ztrátu nahradili. [4] Lidstvo také nebylo natolik početné aby jím poškozovaná ekosféra nebyla schopná alespoň částečné spontánní regenerace.

To dnes již neplatí. Extenzivní rozvoj už není možný proto, že kolonizovaná je již téměř celá planeta a většina dostupných zdrojů již je exploatována. Zpráva "Meze růstu" [5] vypracovaná v Massachusetts Institute of Technology v roce 1963 upozornila na blížící se "kolaps civilizace". Tato zpráva uvedla rok 1975 jako poslední, ve kterém je ještě možné tento kolaps odvrátit, a to za cenu vysloveně drastických avšak současně reálně neproveditelných opatření:

- Úplné (v celosvětovém měřítku) zastavení růstu populace.
- V celosvětovém měřítku přerozdělení národních důchodů ve prospěch investic v zemích "třetího" světa (u nejbohatších zemí jde až o 50 % !).
- Úplné zastavení financování armád (a tím jejich faktická likvidace); demontáž zbraní a vojenského materiálu a vrácení nevojensky použitelných komponent do výroby. Vojákům obstarat práci především v zemědělství.
- Omezení výroby automobilů pouze na produkci určenou hromadné dopravě, policii, zdravotnictví, hasičům a jiným státním složkám (které se bez nich neobejdou); organizování veřejné dopravy téměř výlučně jako hromadné; k orání a jiným pracím v zemědělství a lesnictví užívat opět jen koní a jiných hospodářských zvířat.
- Zastavení produkce všech znečišťujících látek a jiných škodlivin včetně strojních hnojiv hnojit jen hnojivy přirozenými. Veškerá produkce nadále musí být navrhována z pohledu možnosti recyklovat všechn odpad.

Při splnění těchto podmínek mělo být možné zaručit existenci lidstva na asi 600 let, za kteroužto dobu lze reálně očekávat tak velký pokrok v oblasti techniky a především společenských vztahů, že lidstvo najde kvalitativně nový způsob svého dalšího rozvoje.

Zpráva vyvolala bouřlivý ohlas a byla projednávána snad ve všech vládách světa. Byla prověřována, oponována, schvalována i zamítána. Nakonec byla přijata jako sice příliš pesimistická, nicméně užitečná svým upozorněním na hrozící nebezpečí.

Trh však zareagoval: Následkem této zprávy založili producenti surové ropy kartel zvaný OPEC a v roce 1973 zvýšili cenu surové ropy více než desetkrát. Svět byl donucen ke změně v mnoha technologiích - včetně snížení spotřeby automobilů a podobně [6]. Úspěch [7] způsobil jistý odklad "kolapsu" (obvyklé odhady jsou cca 100 let) a dal na čas vzniknout neoprávněnému optimismu. Poslední události ukazují, že na technologii spoléhat nelze, a že hlavní, v čem je nutné dosáhnout rozhodujícího obratu, je společenská morálka.

V důsledku těchto a mnoha dalších jevů se stále více (relativně) slušných lidí obrací k církvím a náboženským organizacím. Tito lidé postupně přestávají věřit ve schopnost vlád (ať už zvolených demokratickým způsobem či diktatur tzv. osvícených vládců o neschopných či dokonce svévolných vládách nemluvě) vypořádat se s tímto stavem. Vlády, které se od náboženství distancují, tak dále postupně ztrácejí autoritu, a vlády, které náboženství tolerují

nebo respektují, ztrácejí autoritu tím, že nejsou schopny vědecky podpořit kteroukoli konkrétní z nich; proto musejí působit (a skutečně tak působí) jako pokrytecké a vypočítavé. [8]

Nic nenasvědčuje tomu, že by mohlo dojít v tomto vývoji k rozhodujícímu obratu. Naopak: Když pomíneme povinný optimismus vedoucích politiků nemůže nikdo seriózně předložit reálně podloženou naději. Výroky typu, že "to nebude tak horké" a jim podobné, jsou buď výrazem prostoduchého zlehčování situace nebo přímo ignorantství.

Nové objevy v oblasti mikrobiologie a genetiky vedou k možnosti prodlužování lidského života a dokonce k možnosti úplného zastavení stárnutí a umírání. Je však zcela zřejmé, že nyní by se této možnosti chopili ti nejhorší a nejničemnější z lidí. Došlo by k nastolení hrůzných a nekončících diktatur, v nichž by mocní "odměňovali" své "věrné" přidáváním dalších a dalších let života. Už jen pomýšlení na tuto hrůzyplnou možnost musí poctivé lidi burcovat k hledání řešení, a to dříve, než bude tato možnost definitivně ztracena.

Svět aktuálně nemá k dispozici ani jedinou hodnověrnou filozofii ukazující cestu k záchraně. Přírozeným důsledkem tohoto stavu je pozorované hroucení morálky stále většího množství obyvatelstva. [9] Je zřejmé, že svět stále rychleji spěje ke křižovatce: Buď dojde ke kolapsu civilizace s fatálními následky, nebo bude celý svět muset nastoupit nějakou novou cestu, spojenou se zcela novou ideologií a její morálkou. [10]

Otázkou je, zda vůbec nějaká taková cesta existuje. V této věci je však bezpodmínečně nutné být optimistou - nechceme-li se ovšem rovnou prohlásit za nekrofil. A právě tento "nutný" optimistický přístup je dnes hromadně zneužíván lidmi, kteří většinou ze zjištěných důvodů nabízejí pseudoalternativy dalšího vývoje zneužívající přitom všech známých a dříve úspěšných postupů propagandy.

Poznámka: Tento stav popisuje mj. Ježíš Kristus a poukazuje i na množství falešných proroků, kteří se v té době objeví (*" povstanou lživí proroci a mnohé svedou; "* Mt.24:11).

Množství falešných filozofů, proroků či mesiášů svádí k pocitu, že takoví jsou úplně všichni. Pokud však někdo kvůli tomu odmítne existenci pravdy, nemůže nikdy žádnou pravdu o ničem nalézt. Tento stav klade mimořádné nároky na vyhledávání "pravdy" mezi záplavou lživých a polopravdivých informací podobně jako známé "hledání jehly v kupce sena".

Jiná možnost však opravdu nezbyvá, a proto hledejme cestu reálného východiska i s tím, že se musíme předem smířit s její mimořádnou obtížností a pracností! [11]

Úzká a trnitá cesta

Postupujme však systematicky, protože nahodilé hledání je bez šance. Zřejmě si budeme muset vybrat mezi dvěma alternativami:

1. Alternativou sekulární, v níž bude nutno odvodit novou ateistickou ideologii ze známých zákonů přírody a lidských společenství.
2. Alternativou náboženskou, v níž bude nutné buď vybrat mezi známými náboženskými naukami nebo nalézt náboženství nové.

Poznámka: Podotkněme, že náboženství je obecně vzato jen specifický druh ideologie.

Zkoumejme napřed možnosti sekulární alternativy, protože ta je v tomto století ve vědeckých i politických kruzích oblíbená:

Možné zdroje sekulární ideologie

V současné době neexistuje ateistická ideologie, která přichází v úvahu jako výchozí bod. My tvrdíme, že takovou ideologii nalézt již nelze, protože všechny alternativy takovéto ideologie již byly vyčerpány. Toto tvrzení je nutné odvodit z historie lidstva. Podrobná analýza všech filozofií rovněž byla již učiněna a je přednášena bez jakéhokoli žádoucího úspěchu na všech školách s filozofickým zaměřením. Pokusme se proto o myšlenkovou rekonstrukci vývoje "ideální" ateistické filozofie, abychom ukázali na optimální možný vývoj ateistického myšlení. Tento přístup nám umožní "omezení shora", často užívané v matematické analýze pod pojmem marginální funkce. Hledejme však jen ty z možných filozofických úvah, které nebyly činěny ze zjištěných důvodů.

Základy sekulárního přístupu

Tato kapitola má za cíl analyzovat, jak se k problémům lidstva a jejich řešení pravděpodobně propracovávali poctiví lidé v dávných dobách před námi; lidé, kteří z nějakých důvodů odmítali převzít po svých předcích bez hlubšího porozumění zvyky uctívání božstev - mohli bychom jim říkat první ateističtí myslitelé, pokud bylo možno je tak nazvat. Jak tedy asi vznikala "optimální" filozofie a jakými cestami se asi museli ubírat ti, kteří hledali moudrost?

Hypotetický vývoj "optimální" filozofie

Počátky filozofie - první objevy

Od instinktů k hledání účelu

Lidstvo od svého vzniku zřejmě nějaký čas nevědělo nic o významu svých instinktů. Musela však přijít chvíle, kdy si poprvé nějaká skupinka lidí uvědomila, že instinktivní chování všech částí živé přírody a tedy i každého člověka má vždy (nebo přinejmenším většinou) nějaký cíl. Jakmile to totiž první přemýšlivý člověk objevil, musel dříve nebo později začít vnímat účelovost a smysluplnost svého instinktivního chování (ponechme nyní stranou otázku, kdy to asi bylo, a dále fakt, že pravděpodobně to probíhalo u více lidí nezávisle). Na základě toho náš první objevitel (včetně svých následovníků) začal dříve či později postupně pátrat po účelu nejen svého chování i chování jiných lidí, dále chování zvířat, a posléze po účelu a smyslu všeho, co kolem sebe viděl.

Člověk pochopil, že může ovládat zvířata - je inteligentnější

Vedle toho pravděpodobně již dříve zvěděl, že jeho vztah ke zvířatům je jiný než k příslušníkům svého druhu - lidem. Nemohl posléze nepostřehnout, že přinejmenším některá zvířata mají nižší inteligenci než lidé. Pochopil, že alespoň od jistého druhu zvířat (tzv. domácích respektive zdomácnělých) může požadovat, aby mu sloužila a plnila jeho úkoly. Později však zjistil, že lidé jsou ze všech jemu známých živých tvorů nejinteligentnější. [12]

Poznámka: To samozřejmě neplatilo o většině lidí. Dobří filosofové vždy patřili a dodnes patří mezi vyjímečně schopné - mezi génie - a takové máme nyní na mysli.

Jestliže však stál jako člověk na vrcholu všeho stvoření, mohl právem očekávat, že je i jeho pánem a že je nebo by alespoň měl být pánem celé přírody vůbec. To však bylo v rozporu s jinou zkušeností: Nemyslíci příroda kolem něho byla zjevně mnohem silnější než on a chovala se často alespoň zdánlivě nevypočitatelně.

Z této analogie dříve nebo později nutně usoudil, že i jemu mohl někdo mnohem mocnější než on určovat cíle jeho chování. Tedy že existují i jiné bytosti, které stojí nad ním a které tuto přírodu ovládají. Taková úvaha byla veskrze logická a ti nejschopnější z prehistorických a historických lidí k ní prostě dojít museli.

Poznámka: Samozřejmě se již tehdy vyskytovali podvodníci, kteří své inteligence začali zneužívat k tomu, aby se prohlásili za prostředníky komunikace s vymyšlenými božstvy. Těmito výtečníky se však nyní zabývat nebudeme.

Člověk začal hledat své "vyšší" cíle

Budeme-li vycházet z předpokladu, že takového člověka žádná skutečná božstva nekontaktovala [13] (a také, že mu tudíž žádné cíle jeho chování nestanovila), musel je začít hledat on sám stalo se to i jeho morální povinností vzhledem k poznání, že disponuje vyšší inteligencí než cokoli v přírodě poznaného. Protože máme na mysli takové lidi, kteří při svém zkoumání jednali poctivě a byli tak spolutvůrci budoucí filozofie, nebudeme se zabývat úvahami, které měly vést k prospěchu dotyčného jednotlivce na úkor druhých. Poctivý hledač objektivních cílů svého bytí musel napřed shrnout všechny nabyté zkušenosti a pokusit se z nich něco pravdivého odvodit. Jelikož hledáme kořeny sekulárního myšlení, analyzujeme chování člověka - filozofa, který ve svém hledání stranil směru dnes nazývanému ateismem. Jediné, oč však mohl takový filozof svůj ateistický přístup opřít, byla zkušenost, že žádné bohy (alespoň dosud) neviděl.

Návaznost na tradice

Hypotetický první ateistický a přitom poctivý a neziskuchtivý filozof určitě zjistil dále, že se může ke svému užitku poučit ze zkušeností svých předků, a také to jistě začal činit. Tím jeho otázky dostaly další dimenzi: Musel se přitom zeptat sám sebe: Co nového v oblasti poznání mám svým potomkům odkázat já sám? Něco bych asi i já odkázat měl, když to udělali i ti přede mnou.

Otázka tedy nezněla zda, ale co jim bude užitečné.

Poznání základního obsahu slova "pokrok"

Zpočátku si asi dělal starost jen proto, že toužil v jejich mysli "přežít" a chtěl si zajistit posmrtnou slávu (tzv. potřeba transcendence). Z toho důvodu musel pochopit, že takovou slávu bude mít jen tehdy, budou-li jeho rady pro jeho potomstvo skutečně cenné. Dříve nebo později musel začít pociťovat i určitou odpovědnost. Čím více cítil odpovědnost i za ně, tím více chtěl i jejich život usnadnit a zlepšit. Stále jasněji si zřejmě uvědomoval, že pro tento účel musí vědět, jak tito potomci budou žít, a tudíž jaký odkaz budou od něj potřebovat. Neboli, jaký odkaz ho přežije. Nemělo by smysl odkazovat jim zkušenosti, které potřebovat nebudou. [14]

Po nějaké době musel na této myšlenkové cestě pochopit, že potomci budou usilovat o jakýsi "pokrok" na "cestě", po které jde on sám, a která asi někam vede [15]. Někdy v té době si začal formovat svou první představu o účelnosti a smysluplnosti přírody i sebe sama jako její součásti (takto později zkoumala důkazy o existenci božstva disciplina zvaná teleologie).

První závěry

Při dalších úvahách si musel uvědomit některé zjevné zákonitosti:

- I. V době, kdy lidstva bylo málo, hlavní zkušenosti, o které (jak se dalo čekat) budou mít jeho potomci eminentní zájem, se musely především týkat zvýšení šance na jejich přežití. Tuto šanci zvyšoval zejména počet potomstva (a odtud různé kultury plodnosti). Na druhé straně tuto šanci snižovaly především
 - A. nedostatek potravy (souviselo se znalostí přírody a jejich zdrojů)
 - B. ohrožení ze strany lupičů a loupežných vrahů
 - C. nebezpečí vyplývající z úrazů a nemocí.
- II. Později ho potřeba přežít vzhledem k přírodě už tolik trápit nemusela. Našel způsob, jak se spolehlivě uživit (zemědělství). Příroda byla téměř nepoškozená, hrozba hladomoru byla výjimečná, a hrozby typu infekčních chorob rovněž nebyly při řídkém osídlení planety veliké. Lidé ohrožovali především jeden druhého, protože se vedlo hodně doboyačných a loupežných bojů. Už tehdy však mohl každý pochopit, že k zažehnání tohoto nebezpečí by stačilo, aby všichni dodržovali nějaká pravidla vzájemnosti. Lidé začali potřebovat najít nejen cíl, který by se snažili dosáhnout všichni jejich potomci, ale i nějaký "cíl cílů" neboli spíše směr vedoucí k takovému cíli - směr tohoto vývoje. Začali potřebovat znát nejen své krátkodobé cíle, ale cíle dlouhodobé, které tudíž budou s největší pravděpodobností sledovat i jejich potomci.
- III. Z těchto úvah pak začalo ještě později plynout, že budou-li jeho potomci úspěšní, budou se zřejmě stále množit. To však zjevně nejde do nekonečna. Dalo se snadno předvídat, že v takovém případě jich jednou bude velmi mnoho a zaplní všechno území. Dejme tomu, že budou nějaký čas získávat další území rovněž doboyačnými válkami, ale co bude potom, až dobudou vše? Pouhé rozmnožení či spíše přemnožení nemohlo být pro myslícího člověka univerzálním cílem. Jistě už v přírodě viděl nějaké případy přemnožení zvířat a některé následky takové situace.

Dnes tomu říkáme, že přemýšliví lidé v určité době svého vývoje začali hledat smysl života. Napřed svého, potom svého potomstva, a nakonec lidstva jako takového a celého světa vůbec.

Začali se zabývat tím, co bylo později nazváno filozofií. Nepochybně k tomu docházelo jen velmi pomalu a s různou intenzitou; rozhodně již velmi záhy. Bylo však logické, že takovýto cíl bude nejspíše stanoven nějakým božstvem a že nejspolehlivěji se ho lidé mohou dozvědět od něho.

Ateisticky smýšlející filozof se musel dostat do myšlenkové krize. Na "pořad dne" přicházely velmi obtížné otázky, jako:

- Smysl života nemohl chápat jen živočišně žít jen proto, aby se člověk mohl rozmnožovat na to nemusel být ničím "větším" než zvířata jejich instinkty k tomu bohatě stačí.
- K čemu by člověk potřeboval chápání času? Zvíře obětuje svůj život k ochraně svého potomstva bez jakýchkoli vnitřních myšlenkových potíží, prostě automaticky. Člověk se však může zeptat sám sebe: Čím je život mého dítěte cennější než ten můj, že bych měl kvůli němu třeba i zemřít? Člověk dále může vědomě zradit sebe, svou rodinu, společenství, národ; zvíře jedná jako biologický automat a takové problémy nemá. Člověk může přemýšlet o velmi vzdálené minulosti i budoucnosti proč?

Ateista se nutně musel dostat do izolace, jeho postoj musel být už velmi ojedinělý. Důkazy poskytuje většina archeologických nálezů, ve kterých jsou jasné stopy po uctívání božstev.

Ateisticky zaměřený filozof měl proto svůj postoj odůvodněn jen tím, že božstvo se neprojevovalo - nebo alespoň ne jemu.

Poznámka: Pak ale nezbývalo než přijmout představu, že takový smysl vůbec neexistuje. Přijetí představy, že smysl života neexistuje, však vede k těžkým následkům: ztrátě motivace a morálky, depresím atd.

Na to však bylo vysvětlení a dokonce velmi přirozené: Lidé vybavení stejnými instinkty jako zvířata se jistě snažili vyhovět svým domnělým "pánům", aby nebyli trestáni, a proto se snažili porozumět jejich vůli. Viděli na svých psech (a jiných zdomácnělých zvířatech) totéž chování, a jistě si všimli i problému s dorozumíváním mezi bytostmi s různým stupni inteligence. Museli vědět, že není problém jen v tom, že zvířata neznají jejich jazyk, ale že ani oni sami přesně nevědí, jak svou vůli zvířatům sdělovat. Z vlastní zkušenosti však také věděli, že svým zdomácnělým zvířatům svou vůli mohli "vysvětlit" vnucováním - trestáním za nepochopení a případnou odměnou za pochopení a provedení příkazu.

Současně však určitě věděli, že na druhé straně se vyskytovaly situace, kdy od zvířat v daném čase nic nechtěli a nezajímali se o ně, a to bez ohledu na to, zda zvířata o komunikaci stála či nikoli. Tento stav se objevoval především tehdy, když se jim vedlo zvláště dobře. (

Poznámka: V té době se zpravidla starali jen o potravu svých zvířat a o základní potřeby k udržení jejich existence či o další rozmnožování coby majetku.)

Tyto svoje znalosti a zkušenosti lidé pak přenášeli na své kontakty s božstvem a očekávali na své chování nejen stejné reakce, ale i stejné dorozumívací potíže. Protože si dlouhou dobu neuvědomovali, že mezi nimi a zvířaty je kvalitativní rozdíl (lidé mají svobodnou vůli - viz části pojednávající o tomto tématu), zdálo se jim, že božstva se o lidstvo zajímají jen málokdy či spíše výjimečně. Následkem toho očekávali, že se jim způsoby dorozumívání budou hledat těžko. Proto se tak usilovně snažili (obdobně jako domácí zvířata) upoutat jejich pozornost.

Celkem vzato: Všechny potíže při kontaktu s božstvem měly svá přirozená vysvětlení a důkazy o jeho neexistenci prostě nebyly.

Ateistický přístup k filozofii už mohl být zdůvodněn pouze posedlostí nebo nějakým citovým pohnutím třeba odporem nebo přímo nenávistí vůči někomu, kdo se prezentoval jako prostředník spojení s nimi. Ateismus se proto transformoval do materialismu.

Rozvoj filozofie - základní otázka

Existence božstva tedy dříve či později byla (jako už jediná přijatelná alternativa) akceptována a otázka smyslu života se stala buď otázkou čekání na potřebnou informaci, nebo snahou zjistit, jak se božstvo chovalo v minulosti, a odvodit z toho, čemu bylo "žehnáno" a co bylo trestáno. [16] To se však zjišťovalo obtížně z důvodu stále se objevujících zkušeností s úspěšnými lidmi známými svou bezohledností, krutostí a sobectvím. Božstvo se jeví ve svém výchovném trestání jako velmi nedůsledné. [17] Božstvu se proto velmi často připisovaly negativní lidské vlastnosti, čímž se postoj lidí k nim formoval spíše jako postoj obranný než vstřícný. "Bohoslužba" dostávala stále více jakýsi korupční charakter. Nicméně zjevně vysoká úroveň božstvy "stvořených" věcí včetně světa samého přece jen (oprávněně) postulovala v myslích filozofů předpoklad, že alespoň ten jaksi nejvyšší Bůh musí být převážně dobrý. Nemohli si nevšimnout, že dobré a užitečné věci vždy vznikají poctivou a promyšlenou prací a nikoli zhýralým životem či vandalstvím.

Filozofové, kteří si jasně uvědomili svůj úkol, hledali smysl života tak, aby z něj mohli odvodit pravidla jakéhosi "optimálního chování" člověka.

Poznámka: V dnešní době nalézáme tuto avšak výrazně změněnou touhu zejména u citizadostivých mladých lidí. Mladí lidé byvše pod silným vlivem moderní propagandy se většinou domnívají, že smyslem jejich života je dosáhnout společenského uznání (neboli slávy) nikoli (jako v dávných dobách) svými potomky, nýbrž osobně ve své vlastní generaci a proto co nejdříve - nejlépe ihned! Tento zhoubný trend v nich nejen silně povzbuzuje egoismus, ale způsobuje, že v nejlepším případě dosáhnou jen pochybného uznání a to ještě jen u těch, o jejichž uznání ve skutečnosti původně neusilovali (tj. těch nejnezodpovědnějších). Jejich potomci je však odsuzují již nyní, a ještě mnohem více je budou odsuzovat v budoucnu!

Materialisticky uvažující filozofové vedli nyní spor s idealisty a úvahy postupovaly od konkrétních ke stále obecnějším otázkám. Dlouhým zkoumáním posléze dospěli k formulaci tzv. "základní filozofické otázky" (dále jen ZFO), jejíž vyřešení (jak doufali) jim otevře cestu k nalezení odpovědí na všechny další otázky týkající se smyslu života.

ZFO jimi formulovaná zněla: Co bylo dříve - hmota nebo duch?

Jejím cílem bylo rozhodnout, zda mají postupovat dál jako materialisté nebo idealisté. Byli přesvědčeni, že vyřešení jim umožní položit základní kámen smysluplné filozofie.

Přes velmi mnoho úsilí ke kýženému společnému řešení nedospěli; naopak - rozdělili se. Tzv. idealisté tvrdili, že na počátku musel být duch, materialisté naopak, že hmota.

Nevíme, zda oni filozofové měli dostatečně přesně definován význam pojmů o něž se přeli, natož zda se na jejich významu shodli, a jestli smysl jejich problémů a pohledů můžeme dnes spolehlivě pochopit. Vyjdeme-li však z významu slova "idea" = myšlenka, potom "idealisté" zřejmě tvrdili, že napřed musel být

§ projektant, teprve potom

§ nápad, plán, záměr, představa či projekt

§ a teprve potom (byla-li potřebná vůle onen projekt realizovat) se projektant (nebo realizátor jeho záměru) začal ohlížet po stavebním materiálu (hmotě), z něhož svůj projekt uskuteční.

"Materialisté" se zřejmě opírali o představu, že

§ projektant sám musí být hmotný (ovšem ve smyslu hmoty lidsky chápané). Očekávalo se, že projektant musel již hmotně existovat a tudíž být vytvořen z již existující hmoty.

§ projektant většinou musí ve svém záměru respektovat již dříve existující stavební materiál a svůj projekt přizpůsobit jeho možnostem.

Z toho se pak vyvozovalo, že hmota musela být dříve - a skutečně to vypadá logicky.

Filozofové si nedovedli představit počátek, na němž by stál vysoce strukturovaný a současně nehmotný tvor (respektive tvorstvo), sám vzniknuvší z ničeho a bez jakéhokoli vnějšího podnětu (inicializace). Dosavadní zkušenost ukazovala, že vše složité je vždy vytvářeno z něčeho jednoduššího. Přehlíželi skutečnost, že i ten nejinteligentnější člověk při svých realizacích postupuje od věcí jednodušších ke složitějším.

Byli však i odpůrci, kteří poukazovali na spornost této zkušenosti vyslovením otázky "Co bylo dříve, slepice nebo vejce?" neboli ve skutečnosti "Co z oněch dvou je jednodušší?". Dokazovali tím, že složitější struktura nemusí nutně následovat za strukturou jednodušší, protože tehdy se jim vejcejevilo mnohem méně strukturované než dospělá slepice (o složitosti struktury zárodku ve vejci v té době nemohli mít žádnou reálně podepřenou představu). Tím alespoň zdánlivě vyvraceli tolik užitečný postulát o vzniku složitějšího z jednoduššího.

A tak se filozofové nemohli hnout kupředu pro nedostatek znalostí přírodních a biologických zákonů. Materialismus i idealismus dokonce začali někteří chápat jako dvě stránky téže věci. Tím ovšem "ZFO" přestala být základní, a místo toho, aby z jejího vyřešení se mohlo vyjít k řešení otázek složitějších, stala se sama jednou z nejsložitějších. Problém jakoby se sám uzavřel do sebe a vznikl "bludný kruh".

Nutnost jediné filozofie jako důkaz její správnosti

Dalším problémem, který byl řešen již dávno (a světskými filozofy rovněž dosud uspokojivě vyřešen nebyl), byla míra pro kvalitu lidských společenských vztahů, míra pro právo a spravedlnost. Pro definici "pokroku" potřebovali vědět alespoň, které činy vedou "vpřed" a které jsou jeho brzdou, neboli jaký je skutečný význam slov "dobro" a "zlo", "pravda" a "lež", "právo" a "bezpráví", "spravedlnost" a "svévole", "počátek" a "konec", a co to vůbec je "pokrok" respektive "vývoj". Soudobí filozofové jsou sice se svými definicemi víceméně

spokojení, avšak sama skutečnost, že definic je mnoho, ukazuje nejen na nejednotnost, ale především na jejich spornost. Ta pak je obrazem toho, že žádná filozofie na nich vybudovaná není natolik přesvědčivá, aby byla produktivními lidmi dobrovolně přijata jako univerzální a tudíž jednotící a především sjednocující.

Jenže to je právě ta potíž: Jakákoli filozofie (v původním smyslu slova), která si činí nárok na to být vysvětlujícím základem pro všeobecně platný lidský společenský morální kodex, na uvedené otázky prostě odpovědět musí. A to nikoli jen uspokojivě - to dnes už nestačí, protože zdánlivě uspokojivých avšak odlišných a lidí odlišujících a do těžkých sporů vedoucích filozofií máme dost. Odpovědi musí být přesvědčující! Musí být zcela jasné, že odpovědi jsou správné a proč. Správná filozofie nakonec musí sama zvítězit nad všemi ostatními (třeba i tím, že nakonec zbude jako jediná přijatelná). Musí ukázat jasně smysl lidského života a života vůbec aby bylo možné poměřovat přijatelnost a kvalitu lidských činů a chování.

Poznámka 1: Když uvádíme, že filosofie musí být přesvědčivá, máme tím pochopitelně na mysli jen ty filosofy - oponenty, kteří se budou snažit protiargumentovat věcně a především poctivě. Lidé, kteří nejsou ochotni ustoupit pravdivé argumentaci, buď nejsou schopni argumentovat vůbec (protože jim chybí potřebné předpoklady) nebo jsou ochotni se nechat "přesvědčit" vždy jen silou, a proto bude také nakonec nutné i je "přesvědčit" touto jedinou jim přijatelnou metodou. [18]

Poznámka 2: Bude to ovšem vyžadovat, aby se již předem tito lidé **prokázali** jako ničemové, protože jinak by se takový postup mohl snadno vymknout kontrole. [19]

Nepoznatelnost jako "program"

Uvedené těžkosti dovedly některé filozofy k názoru, že se nikdy nepodaří na zkoumané otázky nalézt odpovědi - že odpovědi nejsou pro člověka srozumitelné, že jsou nepoznatelné. Tento filozofický směr (agnosticismus) "vyřešil" celý problém rezignací na schopnost lidského rozumu dobrat se věrohodných odpovědí. Tím však otevřel prostor pro totální nejistotu budoucnosti lidstva a pro mysticismus všeho druhu se všemi hroznými následky (zastrašování a podvádění celých národů atd.).

Agnosticismus totiž zpochybnil smysl jakéhokoli vědeckého poznání a dokonce zpochybnil pravdu samu. Rozdělením pravdy na absolutní a relativní a prohlášením absolutní pravdy za nepoznatelnou, učinil současně z každé pravdy lež a z každé lži pravdu.

Pokus o vymanění se z této skepse učinili v minulém století např. komunisté: tvrdili, že dlouhodobou společenskou praxí potvrzená pravda je absolutní. Neřekli však už, že ve skutečnosti implicitně mají na mysli absolutní praxi (tj. praxi trvající fakticky nekonečně dlouho, protože kdo bude kdy moci prohlásit, že k žádné změně již nikdy nedojde?) a tedy praxi neuskutečnitelnou, nereálnou.

Jaký to ráj pro podvodníky, demagogy a (bohužel) nepoctivé politiky! Jejich strašný vliv způsobil i všechny hrůzy dvacátého století, a co všechno ještě způsobí!

Poznámka: Může to způsobit také úplné zhroucení lidské civilizace, jak si ukážeme.

Dnešní stav

Během rozvoje civilizace se všechny problémy vyostřily. Ze známých (tržních) důvodů lidstvo upřednostňovalo technologický pokrok mnohem rychleji než filozofický a morální. Tím došlo ke známému skluzu v morálce. Lidstvo, které nyní disponuje sebevražednými prostředky hrozcími se vymknout jakékoli kontrole a které zcela zjevně spěje ke hranici naprostého vyčerpání některých zdrojů a totální devastaci životního prostředí, potřebuje pravdivou filozofii nanejvýš naléhavě. Na poznání smyslu svého bytí je v této epoše jeho reálná existence již bezprostředně závislá. Další lidská generace totiž bez onoho poznání pravděpodobně zanikne. Lidstvo prostě již nemůže dál odložit řešení naléhavých globálních problémů, protože veškerý disponibilní čas k řešení byl již téměř promrhán.

V Bibli je na toto téma jeden velmi varovný text, řečený ústy apoštola Pavla: "*Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.*" [20]

Poznámka: Všeobecně známá zpráva "Meze růstu" stanovila dokonce časový horizont, po jehož překročení již není záchrany civilizace, a to na rok 1975. Jsme již celá dvě desetiletí za tímto horizontem! Nová práce na toto téma se proto případně jmenuje "Překročení meze".

Lidstvo musí tedy napřít všechny své síly k zajištění svého přežití právě teď, a to je možné už jen společnými silami. Není už čas na spory o pouhé názory, natož na soupeření, o ozbrojených bojích a válkách už vůbec nemluvě.

Poznámka: Poslední věty jsou ve skutečnosti optimistické, protože prognostické modely, vypracované několika nezávislými světovými vědeckými týmy (včetně tzv. Římského klubu nezávislých vědců) ukazují, že lidstvo svůj zápas o přežití nejspíše již prohrálo a že naděje na záchranu vlastními prostředky je pravděpodobně již ztracena.

I když tomu tak možná opravdu je, žádný soudný člověk nemůže a nesmí zápas o existenci lidstva vzdát, protože i sebemenší naděje nesmí být zanedbána. Ale hlavně: lidstvo musí dokázat, že je onoho přežití vůbec hodno a že není pouze smečkou nezodpovědných a proto v již blízké budoucnosti krajně nebezpečných kreatur.

Tato tvrzení snad není třeba dokazovat, protože důkazů již bylo sneseno tolik, že vzbudili oprávněné pochybnosti o opravdové snaze lidstva přežít a trvale se vyvíjet. [21] Přesto však v naší knize budeme pro jistotu počítat s možností, že přece jen ještě ve světě existují lidé, kteří jsou sice soudní a zodpovědní, avšak kupodivu neinformováni; lidé, kterým chybějí i úplně základní vědomosti o stavu lidstva, z nichž ono konstatování jednoznačně plyne, a kteří by tak mohli ještě krátký čas žít s klidným svědomím, aniž by cítili potřebu angažovat se pro zajištění života a jeho podmínek nejen pro sebe, ale zejména pro své potomstvo. [22]

Poznámka: Lidem nesoudným a nezodpovědným nebo dokonce zlým a ničemným naopak doporučujeme, aby dalším čtením této studie neztráceli čas a celou touto knihou se vůbec nezabývali. Současně je vyzýváme, aby alespoň něco udělali pro lidstvo tím, že tyto

informace přenechají těm, kteří mají opačné vlastnosti. Vždyť bez nich by, sami jsou jen jejich parazity, ani nemohli a vlastně ani nechtěli žít.

Problémy filozofie

Pravda

Obecně

S největší rozhodností musíme především vyvrátit tvrzení o nepoznatelnosti pravdivé filozofie a o nepoznatelnosti pravdy jako takové.

K tomu účelu je především nutné definovat slovo "pravda", protože nesprávné nebo nepřesné definice vždy vedou k demagogiím a nebo alespoň ke zmatku. Ukážeme si, že i toto slovo bylo záměrně zneužito, a to pravděpodobně již při svém prvním použití.

Analýza definice

Slovo "pravda" bylo v minulosti v českém jazyce (a asi nejen v českém) špatně utvořeno a jeho tvar umožnil nejrůznější spekulace ba dokonce i jeho personifikaci. Běžně se s ním zacházelo, jako kdyby označovalo něco, co existuje samo o sobě. Nikdo sice asi nikdy netvrdil, že si povídal s nějakou Pravdou, ale výroky jako

- *pohlédl pravdě do očí* (všimněme si, že zní jako "pohlédl do očí nějaké osobě!")
- *setkal se tvář v tvář s pravdou* (zní to opět jako "s nějakou Bytostí")
- *absolutní pravda neexistuje* (postuluje nepoznatelnost - agnosticismus)
- *někdo je "v pravdě" tak a tak dlouho* (náboženský výraz; zní jako kdyby stačilo do "pravdy" vstoupit.)

působí matení mysli a dávají tomuto slovu příchut' tajemství, mystiky, a tudíž opět nepoznatelnosti.

Slovo **pravda** totiž označuje **vlastnost**! Vyjadřuje hodnocení kvality výroku nebo souboru výroků nebo obecně jakéhokoli modelu. Model s touto vlastností zobrazuje *relativně* věrně skutečnost o které vypovídá.

Ve skutečnosti je většinou relativně pravdivý.

Poznámka: Místo slova **pravda** by se mělo správně užívat slova **pravdivost**. Obdobně si vynutili fyzikové užívání slov **relativnost** místo dřívějšího **relativita** a **hmotnost** místo **hmota**, protože fyzika je exaktní obor a nelze připustit její devastaci přenášením filosofických zmatků do ní.

To vyžaduje ještě další objasnění.

Relativní pravda

Relativnost pravdy (pravdivosti) je dána nutným zjednodušením, aby model vůbec mohl mít objasňovací význam. Člověku, který má být za pomoci onoho modelu vyučován či alespoň informován, musí být ono zjednodušení známé nebo přinejmenším pro něj poznatelné a

pochopitelné. Zjednodušení se musí týkat převážně jen těch pohledů, které vysvětlovány nejsou nebo jsou dokonce vědomě abstrahovány, a ve směru informujícím je zjednodušení dáno požadavkem nepřetížení informované strany pro ni nadměrnou intenzitou informačního toku.

Relativní "pravda" je totiž bezpodmínečně nutná pro učení, vysvětlování a objasňování. Bez ní je proces poznávání nemožný! Prohlašovat, že nemá smysl hledat pravdu proto, že každá pravda je jen relativní, je výraz hrubé neznalosti nebo vědomé demagogie.

Příklad: Dřevěný model automobilu, určený pro dítě, může být poměrně věrný pokud jde o vnější tvarové relace. K tomu je také určen. Je však zcela nepravdivý pokud jde o velikost, materiál, strukturu a jízdní i další vlastnosti. Je jasné, že takový model je přes relativnost své pravdivosti velmi informující a tudíž velmi prospěšný, pokud ovšem dítě o těchto skutečnostech ví. Na druhé straně je při nesprávné interpretaci takový model zcela falešný!

V objasnění je ještě nutné ukázat význam slova "absolutní pravda".

Absolutní pravda (absolutně pravdivý model)

U tohoto pojmu musíme rozlišit dvě skupiny modelů:

Jde-li o absolutně pravdivý model jakékoli části přírody, pak jde o její naprosto shodnou kopii, která pro vysvětlování, učení a pochopení nemá vůbec žádný význam. Je totiž přesně stejně složitá jako modelovaný originál! K čemu na příklad by nám byl druhý vesmír, kdybychom chtěli jeho prostřednictvím poznávat ten náš?

Absolutně pravdivým může být jen model modelu neboli kopie modelu. Tento model může být absolutně pravdivý neboli absolutně shodný s originálem. Takovým příkladem je přesné opakování výroku někoho jiného třeba u soudu. Absolutní pravdou je třeba také výrok

$$1 + 1 = 2$$

ve smyslu výuky či potvrzení aritmetické konvence.

Absolutní pravda

(jakožto filozofický pojem) má tudíž praktický smysl jen při komunikaci na úrovni modelové techniky a podle jejích pravidel. Z toho plyne dále, že absolutně pravdivým může být i důkaz, vedený přesně podle pravidel dané modelové techniky. Jako příklad slouží všechny důkazy v exaktních vědách, zejména pak matematice. Jeho absolutní pravdivost se však netýká přírody a nevypovídá o ní, nýbrž pouze o jiném modelu.

Význam pravdy

V dějinách se přímo hýří slovem "pravda" a zaklínají se jím především ti, kteří lžou nejvíce - je to stejná logika jako s příslovím *Zloděj volá: "Chyťte zloděje!"*. V důsledku toho hrozí, že dojde ke zprofanování tohoto slova a k jeho postupnému nahrazování slovy jinými, bohužel však méně výstižnými. Proto tak často uslyšíme zdůrazňovací větu "To je fakt!" místo "To je pravda!" a podobně. Arogantní a více než trestuhodná počínání lidí ve službách satana činí

vývoj lidstva stále více problematickým. Ukážeme si, jak se jejich "zásluhou" úvahy o pravdě zamotávají:

Kvantitativní stránka pravdy

Už jsme si ukázali, že o absolutní pravdě má smysl hovořit jen ve velmi speciálních případech. Co se stalo skutečným problémem, je právě ona relativnost pravdivosti. Tento problém dobře známe ze slov "polopravda" či "jednostranný pohled". Míní se tím, že k vytvoření dostatečně vypovídacího modelu bylo užito málo informací (málo slov) nebo že míra informace není vyvážená. Současně existuje opačný extrém: nadbytečná informace, kdy dotyčný člověk vychrlí ze sebe vodopád neužitečných slov, které mají vzbudit dojem otevřenosti a přátelskosti, ve skutečnosti však je jejich cílem svést pozornost nesprávným směrem nebo alespoň unavit posluchače prázdňým tlacháním.

Problém pravdy se tak dostal do jiné polohy: na jedné straně se nikde nevede spor o tom, že absolutní pravda je výjimečná záležitost, na druhé straně je míra relativnosti praktické pravdy měrou, která téměř vždy rozhoduje o tom, zda je ona pravda považována za pravdu či dokonce za lež!

Odkud měřit relativnost pravdivosti?

Zopakujme si, že pojem "pravda" (tj. pravdivost) se týká kvality modelu, jehož smyslem existence je přenos informace od nejméně jednoho subjektu k nejméně jednomu jinému. Kvalitu tohoto přenosu, a tím i kvalitu modelu, tak mohou stejně oprávněně posuzovat nejméně dva subjekty a dokonce i někdo další, který je sice jen ve funkci pozorovatele, avšak na onom přenosu je rovněž nějak zainteresován! Typickým příkladem je vzájemný vztah učitele, žáka a žákova rodiče.

Dále zjistíme, že dispute okolo pravdy jsou vlastně důsledkem nadměrného zjednodušení problému, něčeho jako je tzv. černobílé vidění. Vyřešit otázku, co je to pravda, znamená jen vyřešit umělý problém na úrovni školního příkladu. Nikoho totiž ve skutečnosti nemůže zajímat nějaká matematicky vyjádřená míra relativnosti věrnosti či pravdivosti toho či onoho modelu; naopak každého zajímá, zda takový model plní požadavky, které si určit on sám. A to nehovoříme o tom, že tyto požadavky bývají zhusta nesprávné a podložené zaujatostí či předpojatostí. Dokonce bychom mohli formulovat jakousi větu:

Pravdivost modelu je z velké části věcí dobré vůle obou stran - nejen informátora, ale i informovaného!

Na čem vlastně pravdivost informace [23] závisí?

- Na kvalitě dorozumivacího kódu (jazyka).
 - Na jeho znalosti a to obou zúčastněných stran.
 - Na předchozích objektivních znalostech problému rovněž u obou stran.
 - Na znalostech každé strany o stupni znalostí strany druhé.
 - Na cílech a záměrech obou stran.
 - Na znalosti cílů a záměrů strany druhé.
 - Na blízkosti respektive vzdálenosti těchto cílů.
-

- Na objektivních potřebách obou stran.
- Na vzájemných vztazích obou stran.
- Na objektivních i subjektivních podmínkách obou stran, včetně osobních schopností, dispozic, ale i indispozic.

Pravdivá informace umožňuje informované straně postoupit dále v dosahování svých cílů a záměrů, dokonce postoupit dále ve svém vývoji!

Problém "pravdy" je problémem umělým

Ukázali jsme si, že až na předávání modelů druhého řádu (modelů modelů) a vyšších, je relativnost pravdivosti morálně vysloveně druhořadým problémem, ač se to zdálo na počátku analýzy absurdní. Relativnost pravdivosti souvisí totiž se samým procesem poznávání přírody vůbec. Daleko důležitějším aspektem je, s jakým záměrem byla ta či ona informace upravena či zkreslena. Důležitá je i moudrost strany informované, protože i oklamáný příjemce informace může být natolik prozíravý, že mu ani záměrně zkreslená informace neublíží.

Příklad: Písmo podává zprávu, že před satanovým vystoupením v Edenu nebyla lež známa a že satan je jejím vynálezcem. Je jasné, že kterýkoli model byl i tehdy jen relativně pravdivý a že žádné pojmy jako "polopravda" a podobně tehdy neexistovaly. Jestliže Ježíš označuje satana jako "otce lži" (Jan 8:44), mluví zásadně jen o lži jakožto záměrném klamání za účelem získání neoprávněné výhody na úkor druhého.

Pravda a poznatelnost

Již jsme se zmínili, že disputace o relativitě pravdy byly a stále ještě jsou zneužívány k "důkazům" toho, že "Pravda" je nepoznatelná, nebo alespoň nepoznatelná rozumem (je věcí jakýchsi vidění a cítění a zvláštních "darů").

Ve skutečnosti je to přesně opačně: Pravda (na rozdíl od zkušenosti) je poznatelná výlučně rozumem, a protože se opírá o modely, vyžaduje její poznání nezbytně schopnost abstrakce.

Zásadním faktem, který musí mít každý filozof na mysli, je, že člověk je člověkem jen tehdy, postupuje-li ve svém smysluplném poznávání přírody (jehož cílem je pochopení stvoření samého) stále vpřed.

Poznámka: O této skutečnosti se může přesvědčit každý, uvědomí-li si, že kterákoli činnost, kterou člověk rutinně zvládl, je přesně algoritmizovatelná, a tudíž automatizovatelná. Člověk, který zůstane na cestě poznávání stát, se ve skutečnosti stává strojem, automatem, a jeho lidství se postupně ztrácí. Projeví se to také na jeho povaze: začne těm, kteří nezůstali stát, závidět a stane se postupně jejich nepřítelem. Obvykle se takový člověk zhlédne v samoučelném pořádku a předpisech, a namlouvá sobě i ostatním, že je jediný, kdo pracuje, a že on a jemu podobní vlastně živí ty nespokojence (obvykle má ale pro ně mnohem horší hodnocení). Domnívá se, že skutečné lidství je zdrojem všech potíží. Když takový člověk zjistí, že se bez nových poznatků nebo alespoň jejich produktů neobejde, začne je umisťovat do oblasti mystiky a očekává, že mu nějaké božstvo oplatí jeho samolibé "bohoslužby" tím, že mu potřebné poznání zázračně "nalije do hlavy" nějakým "Norimberským trychtýřem". Stane se z něho byrokrat a sekerník, který hledá jen jednoduché "pravdy" jímž je schopen ještě nějak porozumět, a nechce připustit žádný pokrok. Jsou to právě tito lidé, kteří kolem sebe šíří

"teorie" o "nepoznatelnosti pravdy" a o "nepoznatelných božích cestách", a z jejich řad se rekrutují postupně nepřátelé lidstva i Boha.

Záměrné škody některých filozofů

Někteří filozofové nastolili myšlenku nepoznatelnosti pravdy tvrzením, že to je důsledek relativnosti každé pravdy. Tvrdili, že absolutní pravdu zná jen stvořitel, ovšem existuje-li. Materialisté pak dovedli tato tvrzení až k myšlenkám typu "Každý má svou pravdu", "Každá myšlenka je buď pravdivá nebo lživá podle toho, ze které strany ji zkoumáme", "účel světí prostředky" a podobně. Tato víceméně schematická tvrzení dokládali zdánlivými důkazy z přírody. Příroda se jim jevila jako krutá a zdálo se jim, že tzv. zákon džungle je základním přírodním zákonem - zákonem silnějšího. Z víceméně politických důvodů se sice tito filozofové snažili (a dodnes snaží) nastavovat humanističtější tvář a všelijakými kličkami zakrýt, že jejich filozofie je dravčí. Vykládají to nikoli jako svou ničemnost, ale jako nutný následek toho, že ostatní nejsou schopni takovou "pravdu" přijmout - podle nich jsou to slabochy a neunesou ji.

Skutečnost je jiná. I tito filozofové jsou nuceni uznat, že jejich schematismus je velmi omezený. Tak jako v jen určitém rozmezí teplot může někdo považovat určitou teplotu jako teplo a jiný jako chlad (známý pokus s jednou rukou ponořenou ve studené a druhou v horké vodě a jejich pocity po vložení do vody vlažné), právě tak lze prohlašovat, že "každé zlo je k něčemu dobré a opačně", jen do určité míry. Stačí si pod pojmem "zlo" představit všezničující třetí světovou válku, a je jasné, že po ní bude prostě chybět jakýkoli lidský subjekt, nejen ten, pro něhož by takové "poučení" mohlo mít prospěch. Je naprosto zřejmé, že ony symbolizující a symbolické relace, ve kterých lze tak říkajíc ke každému členu přidat podle libosti kladné či záporné znaménko, jsou výsledkem abstrakce příliš zjednodušující, než aby se dala brát vážně. Kdo by chtěl proti sobě stavět jako srovnatelné entity existenci a neexistenci čehokoli a budovat na tom filozofii, je prostě nepoctivý. Nemůžeme a nebudeme brát vážně kohokoli, kdo bude prohlašovat, že válka a mír jsou jen dvě strany téže mince.

Příklad: Aritmetickou "nulu" má smysl považovat za číslo jen v kontextu s jinými reálnými čísly.

Naopak: Prohlašujeme s veškerou odpovědností, že lidé, kteří jsou dost inteligentní na to, aby si byli vědomi důsledků svých více než lehkovážných tvrzení, a kteří se pokoušejí podobnými prostředky dokazovat "nepoznatelnost pravdy", jsou ničemové a vědomí podvodníci. [24] Celá historie lidstva dokazuje, že lidé poznávají přírodu stále více a že za chyby na této cestě jsme odpovědní jen my lidé a nikdo jiný.

Protože cesta vpřed je neodmyslitelná od lidství, je také cesta k úplnému poznání veškerého stvoření možná jedině a výlučně prostřednictvím relativně pravdivého poznání a tudíž relativně pravdivých modelů neboli relativní pravdy. Dosažení poznání absolutní pravdy o veškerém našem vesmíru bude znamenat vytýčení dalších úkolů a dalších nových oblastí poznávání, možná jiných vesmírů. Je také ovšem možné (a dokonce pravděpodobné), že po nějakém stupni lidského poznání dojde k dalšímu zvratu kvantity v kvalitu a lidstvo se stane něčím vyšším, pro co budou platit zcela nové zákonitosti. Tak daleko ovšem dohlédnout nemůžeme, a proto úvahy o absolutní pravdě se musí omezit na absolutně shodné kopie modelů. Jinak totiž nemají žádný smysl.

Objektivní potíže

Nicméně objektivní potíže opravdu existují. Jejich objektivita však není dána chybami tvůrce Země a života na ní. Jsou jimi lidmi vytvořené technické záležitosti: Nemůžeme nekonstatovat, že kvalita vývoje všech oblastí lidské činnosti je jednoznačně spojena s kvalitou komunikačních modelovacích technik, dnes stále ještě především jazyka.

Ještě jednou základní Filozofická Otázka (ZFO) - Duch a hmota

Hledání absolutna

Úvodní úvahy se zcela zjevně točily v bludném kruhu. Argumenty ani jedné filozofické školy neměly povahu něčeho většího než pouhých názorů, a proto nemohly být přesvědčivé. Pokud jsme dnes schopni pochopit uvažování filozofů starověku, potom hlavní chybou jejich úvah bylo, že se pokoušeli dobrat se jakýchsi absolutních stavů: Absolutního počátku existence neboli jsoucna jako takového, absolutního konce a podobně.

Poznámka: V oněch dobách se totiž považovalo za jisté, že takové úvahy mají smysl a jsou oprávněné, neboli, že takové absolutní stavy skutečně existují. Nebylo by správné považovat všechny filozofy za lehkověrné snílky.

Dnes už nějaký čas víme, že zmíněné myšlenkové postupy oprávněné nejsou. Chyba spočívá v tom, že při úvahách sahajících nejen v prostoru, ale i v čase velmi daleko (ať již v kladném či záporném směru - vpřed či vzad) nesmíme považovat žádné naše modely vesmíru za natolik obecné a reprezentativní, abychom je brali za základ tak zásadních úvah. Jinými slovy: taková extrapolace je nepřipustná!

Poznámka: Ani tím však nelze zdůvodňovat nepoznatelnost (agnosticismus); i to je logicky nesmysl. Problém, vytyčený jako úkol pro filosofii, tím nejen nezmizel, ale dokonce vzrostl (viz dále). Filozofové tedy museli nějak reagovat.

Je tedy nutné poznání rozšiřovat postupně. Obvykle tak, že na základě aktuálních poznatků jsou formulovány různé hypotetické modely a ty jsou ověřovány porovnáváním z nich vyplývajících nových výsledků se skutečností.

V minulosti však filozofové přece jen hledali zmíněné absolutní stavy, a proto se jimi budeme zabývat i my.

První absolutní stav: Počátek

Význam slova

Lidstvo nabylo zkušenost, že každý jev je omezen nejen ve svých fyzikálních rozměrech, ale i v čase. Od dob Einsteina víme, že to platí i pro celý náš vesmír. Odtud však vzniká otázka: Existuje-li Bůh Stvořitel, jak, kdy a z čeho vznikl?

Odpověď takového druhu, která by určila čas jeho vzniku, není odpovědí, protože její podstata se jen dále přesune: ihned totiž následuje otázka další: Kdo stvořil jeho a kdy ten další vznikl - a tak donekonečna. Odpověď typu, že jde o nekonečnou řadu, je věcně vzato obdobná odpovědí, že náš Stvořitel existoval vždy.

Vzápětí následuje další otázka: Má i jeho stvořitelská činnost cyklický charakter nebo i on sám prodělává pokrok?

Obě alternativy jsou neuspokojivé, protože

- cyklická činnost není pokrokem; potom stačí, aby nás vytvořil a řídil robot - nebo dokonce pouze "naprogramovaná hmota",
- pokud Stvořitel prodělává pokrok, potom při myšlenkové cestě časem zpět dojdeme k situaci, kdy začínal "od nuly" - a jsme opět u vývoje, byť poněkud jiného typu.

Všechny takové úvahy mají již zmíněnou zásadní vadu: extrapolují (rozšiřují) naše dosavadní zkušenosti do mnohem větších časových rozměrů, než s jakými máme jako lidstvo zkušenosti. To je však prokazatelně nepřipustný postup a na žádném jiném problému by si žádný vědec takový postup v odvozování nemohl dovolit ani naznačit.

Co s tím?

Vzdát se "počátku"?

První reakcí na toto pochopení byla představa o nekonečně dlouho existujícím vesmíru, který se stále mění. Tato představa se zdála nosná a v 'komunistických' zemích se dokonce stala základem oficiální filozofie.

Neobstála však, protože námitky se staly příliš vážnými. Existuje-li totiž vesmír od nekonečna, nemůže mít ani začátek ani konec. Potom jednak existuje již nyní nekonečně dlouho, a trvalý vývoj, pokud by vůbec existoval, by musel být na nekonečném stupni již nyní. To zjevně není. Je-li však vesmír opravdu nekonečný v čase, musel by se měnit jen a jen cyklicky. Následkem je, že žádný trvalý vývoj by v něm být nemohl. Pokud by se totiž vesmír stále měnil v jakýchsi cyklech, nedával by opravdu žádnou naději na existenci trvalého pokroku. Nevytvořil by se, a z dlouhodobého hlediska by v podstatě víceméně zůstával stále stejným. Oscilloval by kolem nějakého "středního stavu". Lidská námaha cokoli trvalého vytvořit by byla bezúčelná a univerzální smysl života by neexistoval. Život člověka by byl vždy jen pouhou epizodou, lidstva jako takového rovněž, a dokonce i sama planeta, sluneční soustava, ba i celé hvězdné ostrovy by nebyly ničím větším. Kdybychom takovou filozofii přijali, opatřili bychom jen zdůvodnění pro oficiální nastolení "zákonů džungle", tj. bezuzdného násilí, zvůle a demoralizace. Přijmout toto vše jako pouhé epizody oscilujícího vesmíru zjevně také nemůže nikoho uspokojit. Neexistence objektivně platného trvalého smyslu života ospravedlňuje nejen egocentrismus, ale dokonce i egoismus každého druhu, a devastuje právní myšlení jednotlivce i společnosti. Takový stav by vedl k rychlému zániku lidstva.

Samoevoluční vesmír?

Proto byly formulovány postuláty, že vesmír se stále vyvíjí směrem k vyšší a vyšší strukturovanosti sám od sebe. Že vývoj a pokrok jsou jeho základní vlastností a tedy základní vlastností jeho stavebního materiálu - hmoty (Oparin).

Tento model však také neobstál a to pro tyto nedostatky:

Opět nezodpovídá nastolené otázky. Má sice jakýsi 'pseudopočáteční' stav vyznačující se nulovou strukturovaností, kdy se z chaotického počátku začal vyvíjet. Nedává však žádnou odpověď na otázky jako

- jak vznikla jeho hmota
- co tento chaos uvedlo do pohybu, do 'jeho snahy' po strukturovanosti

a není udržitelný logicky. Před tímto "počátkem rozvoje" musel však stejně existovat nekonečně dlouho ve stavu chaosu, kdy jeho "hmota" onu základní vlastnost postrádala. Jak jí však nabyla?

Všechny přírodovědné poznatky ukazují, že základní zákon přírody je právě opačný - hmota sama se bez inteligentního působení prokazatelně "vyvíjí" vždy jen směrem k nižší strukturovanosti, tedy k zániku struktur. Pouhá přítomnost "stavebního materiálu" (hmoty) a potřebné energie nejenže nedokazuje jeho samovyvíjitelnost, ale přesně naopak: Každá cílevědomě neřízená energie i síla (jejíž velikost je minimálně taková, že může zkoumanou strukturu vůbec nějak ovlivnit) prokazatelně vždy každou takovou strukturu rozbíjí a ničí. Žádný filozof nemůže ani zpochybnit platnost natož prokázat neplatnost uvedeného přírodního zákona. Tyto zákony jsou ve fyzice známy jako první termodynamická věta nebo zákon o neustále vzrůstající entropii.

Poznámka: von Bertalanffy se prý pokusil ve své verbální teorii systému o překonání této námitky tím, že zmíněné zákony platí jen pro tzv. uzavřené systémy, a nikoli pro otevřené. Nemohl však nalézt odpověď na otázku "čemu otevřené?", protože zvenčí by musely přijít především informace.

Na počátku "vývoje" by nemohla neexistovat informace, která by byla oním zákonem, který by působil požadovaný samovolný vývoj. Byla-li tam, kde se tam vzala?

A dále: Pokud by tato informace byla obsažena již v samých elementech hmoty, nemohla by tato informace mít nekonečně mnoho bitů (informačních jednotek). Musel by v ní totiž například být i lidský genetický kód a kód vůbec všech existujících struktur. Konečné množství informace by bylo příčinou, že vývoj by byl a priori limitován a měl by svůj konečný a definitivní stav. Jinak by totiž informovanost povstávala opět sama od sebe, což zjevně neplatí. Vesmír by měl vlastně jen dva stavy a jakousi přechodnou fázi: První stav absolutního chaosu trvajících nekonečně dlouho, druhý stav všeobecného vývoje trvajících dobu konečnou, a konečně stav třetí, definitivní, trvajících opět nekonečně dlouho. Takový model je ve zjevném rozporu se svými vnitřními pravidly, známými pod názvem dialektické zákony, které jsou něčím jako jeho zákony koncepčními. Nedává žádný smysl, je vnitřně nekonzistentní a nesourody a nedá se verifikovat.

Poznámka: Rozpory vedly k pokusům znovu nastolit postulát cykličnosti. Byly vysloveny hypotézy o tom, že informace má nějakou tajemnou druhou složku, která odkudsi přitéká do rozpínajícího se vesmíru, a která bude při jeho opětném smršťování zase kamsi unikat. Při "velkém třesku" (viz dále) byla celá někde jinde a při "velkém křupnutí" tam bude zase. Něco jako elektrická a magnetická složka elektromagnetického pole. Kromě totální a ničím nepodložené spekulativnosti takové hypotézy neumožňuje ani takto "upravený" model žádnou uspokojivou odpověď na otázky vývoje.

Ukázalo se, že model je v rozporu s prokazatelně platnými přírodními zákony a nemůže být tudíž pravdivý.

Velký třesk

Naděje se proto upnuly k novému modelu "velkého třesku". Zdálo se, že matematické řešení Einsteinových rovnic konečně odpoví objektivně na filozofické otázky. Avšak i zde přišlo zklamání. Ačkoli je tento model stále potvrzován novými a novými pokusy a měřeními, hledaný počátek definovat neumožnil. Slovo "počátek" je totiž označení časového bodu se souřadnicí "nula" (tj. prvního bodu) a v tomto bodu onoho modelu paradoxně právě čas neexistoval. A nejen to: Projektant tohoto vesmíru by opět musel existovat mimo něj; buď ve vesmíru jiném, nebo pravděpodobněji v nějakém supervesmíru, s nímž nemáme vůbec žádné zkušenosti a v němž v důsledku toho musejí platit jiné nebo alespoň (či spíše) obecnější a nám dosud neznámé zákony.

Z tohoto modelu je zřejmé, že nemusel-li být projektant sám vytvořen z "hmoty" tohoto vesmíru, byl zřejmě projektantem nejen jeho struktur, ale i v něm obsaženého stavebního materiálu samého. To by vysvětlilo mnohé.

Na druhé straně však materialisté namítnou, že ve zmíněném stavu ("před" vznikem vesmíru) čas neexistoval a nemůžeme tedy hovořit o nějakém "před".

ZFO byla chybně položena

Nyní je konečně již zřejmé, že musíme ZFO opustit jako nemající smysl (z pohledu dnešního vědění). Jenže taková odpověď prostě nestačí a mnoho lidí dovádí opět k přesvědčení o nepoznatelnosti smyslu života (agnosticismu).

Poznámka: Takoví lidé se pak často uchylují k mystice a stávají se kořistí podvodníků. Proto je dnes mezi lidmi tolik rozšířená nedůvěra k rozumu a myšlení vůbec, a proto i nemálo vědců začalo opět důvěřovat mystice.

Reakcí většiny skutečných vědců a zodpovědných lidí je odmítání náboženství (pro nemalý podíl mystiky v jejich naukách) a hledání nějakého druhu relativismu. Relativismus je založen na myšlence vyjít z "nesporných a všeobecně uznávaných pravd" (postulátů, axiomů a pod.), všechny užité části filozofie odvodit, a tímto způsobem uměle stanovit relativní počátek. Zkušenost ukazuje, že takto je ve skutečnosti vybudováno veškeré lidské vědění, a dlužno říci, že tento postup je pro praktické využití vhodný. Pro další rozvoj filozofie však nepostačuje.

Chceme-li proto vybudovat jakoukoli novou filozofii, nemůžeme než respektovat všechny znalosti a zkušenosti a neopakovat minulé chyby.

Transformace ZFO

Obměňme tedy základní filozofickou otázku do této "relativistické" podoby:

Co předchází pokroku - projekt nebo materiál?

Ale ani na takto transformovanou otázku ještě není jednoduchá odpověď. Lze totiž namítnout, že dobrý projektant musí vycházet ze znalosti disponibilního materiálu a tento materiál tedy musí opět existovat před projekcí. Také je známo, že objev nového materiálu je často příčinou hledání jeho využití a následně pokroku v technologii a aplikacích.

Námítku je však možné oslabit poukazem na skutečnost, že projektant může při konstrukci vycházet z materiálu velmi primitivní struktury (např. hlíny) a pomocí etapových projektů napřed vymyslet výrobu cihel a malty a potom budovat stále komplikovanější stavby založené na již strukturované stavebnicovosti uvedené technologie. Opačná situace totiž není myslitelná: Sebekomplikovanější stavebnice v rukou primitiva mu nepomůže uskutečnit žádné pokrokové konstrukce. Ba naopak: Primitiv není schopen komplikovanou stavebnici ani pochopit, natož využít.

Tento příklad ukazuje na možnou kombinaci relativního počátku: Velmi primitivní materiál a velmi inteligentní projektant, konstruktér a realizátor.

Existuje však zcela myslitelná možnost: Konstruktér vymyslí i sám materiál. To je možné na příklad v případě, že i onen materiál je svou podstatou odjinud než z našeho vesmíru. Této myšlenky je asi blízké již existující chápání "základní podstaty", kterou je jakési "vakuum" - tedy ještě méně než "pole".

Slepice nebo vejce?

Obdobným problémem byla odpověď na otázku: Co bylo dříve, slepice nebo vejce?

Tato otázka byla nezodpověditelná do doby, než bylo zjištěno, že vlastnosti živé biologické bytosti jsou kódovány v řetězci DNA a že její samovolný "vývoj" je nesmysl. Dnes je zřejmé, že na počátku vzniku ptáků, jakožto druhu, byla buňka nižšího druhu, kterou podrobil tvůrce genetické manipulaci a konstrukci podle projektu. Buňku takto vzniklého nového druhu nechal vyrůst v dospělého jedince buď v laboratorních podmínkách nebo ji dopravil do vaječníku samice nižšího druhu a nechal (samozřejmě pod kontrolou) vyrůst u onoho druhu obvyklou cestou.

Na počátku tedy nebyla ani slepice ani slepičí vejce nýbrž genetickou manipulací zdokonalená předtím jednodušší zárodečná buňka. Jejím pěstováním teprve vzniklo embryo a možná že prošlo kompletním stadiem, které nazýváme vejcem (možná totiž, že rostlo v laboratorních podmínkách a v nich nebylo třeba, aby bylo obaleno skořápkou). Teprve potom vyrostla slepice. Další genetickou manipulací vznikl zárodek samce (kohouta) a teprve po jeho dospění byl spuštěn proces rozmnožování.

Tato otázka opět ukázala nutnost existence projektanta, konstruktéra a realizátora myšlenky jakožto myslící bytosti, která musela být na počátku každého pokroku. Vysvětlení pojmu "pokrok" či "vývoj" viz studie na téma evoluce.

Závěr

Kdybychom se nutili alespoň nějak odpovědět na původní první otázku, snad by se odpověď dala formulovat takto:

Ve vesmíru, v němž platí nám známé přírodní zákony, není možný žádný vývoj směřující k vyšší a účelnější struktuře, který by nebyl plánován a projektován předem.

Poznámka: Směřujeme-li v čase nazpět, mohli bychom sice předpokládat, že nižší struktura vyžaduje i nižší inteligenci a proto obojí může směrem k počátku klesat až k "nule", avšak nikde není zaručen smysl takového vývoje - při konstrukci i té nejnižší struktury je třeba znát koncepci zamýšleného celku předem. "Nulová" inteligence na počátku by vyžadovala, aby se celá koncepce povedla nějakou "náhodou", což je nemyslitelné. **Kromě toho: Cílové chování nemůže projevovat nějaká "mikrointeligence" - tj. při zpětném zkoumání musíme předpokládat, že existuje časový okamžik, kdy již o inteligenci hovořit nemůžeme a tedy ani o jejím cílovém chování.**

Dobro a zlo

Problémy s definicí

Tyto pojmy se sice celé generace filozofů snažili vymezit, ale většinou se dostávali k nějaké formě relativismu. Často se tvrdí, že dostávaly až protikladné významy. Z toho důvodu nemá smysl operovat některou z četných parciálních (částečných) definicí, a vyjdeme ze zdařilé světské definice, která má základní charakter (dle Stručného filozofického slovníku [25]):

Dobro je to, co hodnotící subjekt hodnotí na jiném subjektu jakožto užitečné a prospěšné, a to se zřetelem k vědomému záměru onoho druhého subjektu.

Tato definice přímo spojuje pojmy "dobro" a "zlo" s existencí hodnotitele. Plyne z ní, že to, co je pro celé lidstvo dobré či zlé, musí říci někdo, kdo zná všechny zákony platné pro celé lidstvo a zná také smysl jeho existence. Bez znalostí těchto věcí nemůže tedy nikdo tvrdit, že ví, co je pro lidstvo dobré.

Hodnotící subjekt může u hodnoceného hodnotit dvě věci:

1. Jednotlivý skutek hodnoceného nebo jeho časově omezené úsilí směřující k nějakému hodnocenému stavu či jej dovršující;
2. Trvalé chování hodnoceného jeho vlastnost případně vlastnosti, respektive celý komplex vlastností.

Analýza

Předmět

Všimněme si, že v pojmu *dobro* jsou tudíž schovány dvě odlišné kategorie:

- **Čin** (y) skutek (skutky) právně za sebe odpovědné myslící bytosti.
- **Vlastnost** (i) právně za sebe odpovědné myslící bytosti.

Protože vlastnost je základem pohnutek vedoucích ke zmíněným činům a protože se jen těmito činy ona vlastnost (či vlastnosti) projevuje (projevují), za základní význam pojmu

můžeme považovat význam první tj. čin, skutek, s tím, že druhý význam mu předchází a je přenesený.

Pojem *dobro* se dále týká *subjektu* neboli myslící bytosti, nadané svobodnou vůlí, jak vyplývá ze slov o *vědomém záměru*.

Měřítko hodnocení

Téměř všechny definice se dále shodují v tom, že je vždy v nich přítomen nejen hodnocený, ale především hodnotitel. Pokud požadujeme, aby se obsah pojmu "dobro" shodoval v celém lidském společenství (a výše jsme si dokázali, že to je nezbytné) a stal se základem univerzálního morálního kodexu, **musí být hodnotitel autoritou uznávanou v celém světě.**

A skutečně: V určité formě se vždy zmíněné definice pojmu "dobro" vztahují (a podotkněme, že správně) k měřítkům nějaké autority či alespoň hodnotám vytčeným nějakou myšlenkovou soustavou měřítek morálky neboli ideologií (či její specifické formě náboženství) a hodnotovému "žebříčku" jí vytčenému. A v tom je právě ta potíž: Filozofové se přirozeně nemohou shodnout na osobě oné autority, a až teprve následně na onom "žebříčku". Obvykle jej mají víceméně daný tradicí (kulturou), ve které žili či žijí, nebo jej určuje místní diktátor, případně oni provádějí jeho kritiku v tom případě je jejich "žebříček" vybudován na negaci této kultury respektive její konkrétní realizace (jejímu určitému uskutečňování či provádění).

Na druhé straně se však tím situace značně zjednodušuje, protože se problém definice dobra přesouvá na hledání objektivního hodnotitele - hledání celosvětové autority. Tradice je totiž pojem, který dnes již není v myšlení filozofů něčím, co nelze nastolit jako náhradu měřítka pro dobro a zlo, neboli není tím největším problémem v nedorozumění skutečných filozofů.

Hodnoty a jejich priorita

Materialisté se marně pokoušejí stavět žebříček hodnot nezávisle na onom hodnotiteli, jakoby byl "objektivní" - nezávislý na nějakém jednotlivci či alespoň skupině. Obvykle hovoří o zevšeobecnělé společenské zkušenosti nebo podobných pojmech. Věří (!), že lidstvo ve snaze přežít bude nakonec donuceno přijmout nějaký jednotný žebříček hodnot víceméně automaticky. Tato jejich víra se však opírá o další víry:

- Víru, že k tomu nedojde pozdě že nastartovaný proces sebezničení lidstva bude možné ještě zastavit; tato víra je principiálně jen hypotetická a seriózně ji nelze brát za základ dalších úvah.
- Víru ve smysl takového přežití. **Člověk je člověkem jen tehdy, pokud jeho znalosti a vliv v přírodě neustále stoupají.** Jakmile totiž zvládne nějaký proces, je schopen ho algoritmovat, dále naprogramovat a konečně svěřit robotům. Dokonce to dříve či později udělat musí, protože jinak se sám stane robotem. Člověk je ve své nejvlastnější podstatě duchovním expanzionistou a problém přežití může být jen problémem časově velmi omezeným. Přežít mohou ateisticky smýšlející lidé jen s reálnou nadějí na další růst, nikoli jen na živoření. Jestliže však má taková naděje reálné zdůvodnění, pak toto zdůvodnění může být založeno jen na poznání, že přinejmenším okolní vesmír byl pro růst lidstva předem připraven a potřebné prostředky pro toto lidstvo jsou v něm k dispozici. Vesmír opravdu takový je. Jak však materialisté vysvětlí takovou zcela mimořádnou shodu okolností? Antropickým principem?

- Víru, že lidstvo se definitivně zbaví zločinnosti, nebo ji alespoň trvale udrží pod kontrolou. Každá morálka totiž vyžaduje osobní oběti a odříkání, a její dobrovolné přijetí je věcí hlubokého vnitřního ztotožnění se s ní - a tedy víry. Víry většiny a to dokonce vládnoucí většiny!

První dvě víry materialisté svým ateizmem nenahradí a vědí to. Má proto smysl diskutovat jen o té třetí:

Základ existence materialistické morálky [\[IJH1\]](#)

Komentář [IJH1]:

Ateisticky smýšlející lidstvo totiž dnes už neudrží ani tradiční natož aby přijalo jakoukoli novou vyšší morálku (překračující dosavadní tradici) jinak než nátlakem. Většině lidí byl, je a v tomto ateistickém světě i bude žebříček hodnot vždy vnucován [26] a vnucen relativně málo početnou mocenskou elitou, která si tuto svou možnost nedá nikdy vzít. Je sice pravda, že i mocenská elita musí vycházet z pravidel, která byla zavedena elitou dřívější a která se "vžila"; nedělá to však proto, že by ta dřívější pravidla ve společenském smyslu slova zdokonalovala, ale proto, že se k moci dostává většinou politickými prostředky a alespoň na čas musí usilovat o souhlas převážné části těch, které musí alespoň dočasně respektovat. S narůstající mocí její mocenská arogance vzrůstá a morálkou, kterou hlásá a vnucuje, se sama necítí vázána. Nejlépe je takový postup vidět na vzestupu moderních diktatur, ale patří sem i sice kritizovaná lež mocenskou elitou za samozřejmou považovaná korupce vysokých státních úředníků a majetkové elity.

Ani takto vnucená měřítko (o hrubé síle ani nemluvě) však nejsou a nemohou být nikdy lidmi trvale přijata: Část lidí se sice přizpůsobí, ale mocenský tlak budí protitlak a pod povrchem se vždy rodí vzpoura. Ve skutečnosti se takto vytvářejí podmínky pro další demagogii, protože násilím utlačovaní odporující lidé velmi snadno přijmou za svou filozofii různé antiteze a převrácené žebříčky hodnot (už jen pro samu myšlenku odporu vůči násilí jako takovému).

Z toho je zřejmé, že nepřijme-li člověk nějaký systém hodnot z přesvědčení a ochotně, tento systém mu nevydrží a už vůbec mu jej nelze vnutit natrvalo. Aby ho přijal dobrovolně a aby mu vydržel i pod tlakem pokušení, musí mu zcela porozumět a o jeho objektivitě nesmí ani sebeméně pochybovat.

Tvůrci systémů hodnot jsou vždy jednotlivé osobnosti - individua, i když se skrývají třeba za "objektivní vědecké metody". Potíž je v tom, že ačkoli "dárce morálky" by bylo vždy hodně, schopnost přesvědčit o tom všechny ostatní a natrvalo téměř vždy chybí.

Morálka (z latiny), etika (z řečtiny) neboli mravy (česky) má tudíž jeden velmi obtížný problém: **zdůvodnění**. Jedna věc je, když nějaký člověk jedná mravně na podkladě vrozených vlastností či ze zvyku a nikoli na základě víry. Vrozené či navyklé mravy mu totiž pod vnějším tlakem stejně dlouho nevydrží, protože každé hmotné srovnání s okolím vyzní pro něj (případně pro jeho blízké) vždy velmi nepříznivě. Tak se dříve či později začne ptát sám sebe, proč to vlastně vůbec dělá. Morálka nastolená mocenskou elitou slouží totiž vždy především jen jejím hmotným zájmům, přičemž hlavní pocíťovanou potřebou této elity je vždy co největší rozdíl ve hmotném bohatství jejího a těch, kterým je dotyčná morálka vnucována - členové elity se totiž touto morálkou zásadně neřídí. Ba naopak, vzrušuje je, že jimi vnucovaná morálka právě pro ně neplatí. Dokonce si pro to vymysleli přísloví: "Co je

dovoleno Jovovi není dovoleno volovi", a podotkněme, že toto přísloví pochází již nejméně z doby Římanů. Je proto jasné, že když "řadový" občan cítí, že jej znevýhodňující morálka je mu vnucována právě těmi, kteří ho vykořisťují, má pro svůj odpor k ní přímo "morální" zdůvodnění. [27] Ať již jedná ze závisti či objektivní potřeby, v každém případě má svůj postoj mravně podložený a své agresivní chování zdůvodněné - bojuje přece za spravedlnost (i když většinou domněle a ještě jen pro sebe). Takto byl vnímán i známý *třídní boj*.

Materialistická cesta k hledání nemůže uspět, protože mocenská elita, má-li se udržet, některé objektivní zákony přece jen dodržovat musí. Mezi ně patří nechvalně známý zákon "Rozděl a panuj", určující, že členové elity musí své poddané rozeštvávat. K tomu potřebují více morálních kodexů - nejméně dva: jeden (oficiální) pro "lid" a druhý (skrývaný) pro "aristokracii". Tato dichotomie se dříve či později prozradí a vyvolá nenávist.

Konstatujeme, že současný systém vládnutí tak sám v sobě obsahuje svého "hrobaře".

To by mohlo být nadějně, kdyby onen "hrobař" nebyl v dnešní době současně už hrobařem života na Zemi. Řadoví občané se totiž naneštěstí vždy stanou obětmi demagogů - nových adeptů mocenské elity či jejich ochotných přísluhovačů. Všechny pokusy přesvědčit lidstvo o správnosti kterékoli jediné lidské filozofie vedly spolehlivě k jejímu potlačení nebo znásilnění a zneužití, a to ještě mnohem dříve, než začala mít naději se skutečně stát světovou.

Poznámka: V případě filozofií náboženských se stalo téměř vždy totéž proto, že jejich nositelé a ochránci "z povolání" se poměrně brzy rádi nechali rovněž znásilnit.

Jak lze pak spoléhat na jakousi dobrou vůli (jakožto jistý druh morálky) řadového člověka?

Co dříve? Morálka nebo záchrana?

Spoléhání se na to, že lidstvo musí napřed dojít na sám pokraj svého zničení než přijme novou morálku za svou, znamená nejen spoléhání se na skutečnost, že to musí pochopit většina, ale že tato většina donutí podle potřeby jednat i svou vlastní mocenskou elitu. Každý člen této většiny však bude muset mít vysokou inteligenci, má-li k takovému poznání sám dojít ještě včas! Bude-li totiž většina lidstva stát před bezprostředně hrozící katastrofou, musí mechanismus této katastrofy zcela chápat téměř každý člověk, má-li být schopen účelně a koordinovaně s ostatními - a zejména s maximálním osobním nasazením a osobními obětmi - účelně jednat a nepropadnout instinktivní panice! Jinak totiž k oné panice buď dojde, nebo naopak neuvědomělé lidstvo začne brát varování či příkazy k potřebnému morálnímu chování vážně až ve chvíli, kdy už bude pozdě.

Obojí s fatálním koncem.

Máme brát vážně dohady o tom, že intelligence lidstva a jeho vůle ke studiu v "poslední chvíli" avšak stále ještě včas před všezničující krizí náhle stoupnou a lidstvo se náhle začne chovat morálně? Nebo máme brát vážně různé scénáře, v nichž "moudrá (avšak nemyslicí) matka příroda" bude "své děti" vychovávat tím, že na ně bude inteligentně tlačit aniž se zhroutí, protože sama má všechno ve svých rukou? Nebo že se situace bude jen pozvolna zhoršovat a přitom náhlý obrat v chování poučeného lidstva se naopak ihned projeví v

napravování stavu ekosféry, aby bylo zabráněno pochybnostem a námitkám, že "to stejně k ničemu není"?

Což nevíme, že oběti budou žádány především od těch chudších a chudých?

Nebo dají ti schopnější a majetnější opět přednost novému Hitlerovi a dojde na masové vyvražďování "méněcenných ras"? Bude snadné přesvědčit lidi "lepších ras", že život jejich potomků je cennější než jejich a že mají být ten svůj ochotni obětovat namáhavé práci a odříkání kvůli nim? Což není dost zkušeností, že potomci naopak snadno prohýří co jejich předkové pracně získali?

Jestliže je lidstvo jako celek takové, že musí být bezprostředně konfrontováno s hroící katastrofou, aby se poučilo, není to záruka toho, že bude muset žít trvale na pokraji katastrofy?

Následuje-li náležité chování až za krajní nutností, není to záruka toho, že si mocenská elita bude stále pohrávat s katastrofou jako s politickým "klackem" následkem čehož si lidstvo na ní zvykne a bude se jí stále méně obávat? Není logické, že nakonec nutně dojde k překročení hranice, od níž již nebude návratu? A to vůbec nebereme v úvahu, že přírodní zákony prostě nedovolují ono balancování na kraji propasti, protože časové konstanty těchto zákonů jsou v porovnání s délkou lidského života příliš dlouhé na to, aby v okamžiku bodu zvratu lidstvo pocítilo onu krajnost včas!

Není možné čekat na to, že morálka lidstva bude napravena až konfrontací s krajním nebezpečím!

Pochybnosti a jejich význam

Je zřejmé, že má-li kdokoli podstupovat nějaké oběti, musí mít víru, že život jeho potomstva má objektivně velkou cenu. V tom případě, ale i že tutéž cenu má i jeho vlastní život. Má-li však někdo obětovat svůj život za jiný, musí mít ten jiný cenu větší než ten jeho. Jenže čím nebo kým je ta cena určena? Pro koho má tu či onu cenu? Pokud člověk zemře bez naděje na nějaké vzkříšení, jakákoli cena v jeho očích zmizí v okamžiku jeho smrti. Jeho hodnocení je dokonce ve skutečnosti irrelevantní, protože jím oceňovaný člověk, za nějž položil život, se může ukázat jako ničema. [28] Zemřít za dobrého člověka může mít smysl, ale lze říci dokonce i o vlastním potomku (který dokonce třeba ani ještě nežije), že bude dobrý?

Co může materialista nabídnout jednotlivci jako nejvyšší hodnotu v hodnotovém žebříčku (tu vyšší než jeho vlastní život nebo alespoň jeho kvalita) a jak její cenu přesvědčivě doloží? Jakým právem bude po něm žádat oběti?

Světová autorita

Daleko vážnějším argumentem proti přijetí jediné lidské světské filozofie však je skutečnost, že tvůrcem takové filozofie je vždy jeden konkrétní člověk a příslušník jednoho konkrétního národa, jedné rasy, jedné kultury atd. Jeho filozofie je vždy do nějaké míry předpojatá a ovlivněná jeho dřívější kulturou (pozitivně i negativně) nebo alespoň přinejmenším se to o ní

úspěšně tvrdí a tvrdit bude. To brání tomu, aby mohl být považován za nástroj snahy o ovládnutí lidstva jednou skupinou, národem, rasou či státem a pod.

Dále: Sám fakt, že nikdy nemůže jít o "nadčlověka", mu odepírá právo předložit svou filozofii právem tvůrce a tedy autoritativně. Brání tomu, aby se jí musely všechny skupiny obyvatelstva planety povinně vážně zabývat.

Autor takové filozofie smí nejvýše očekávat zájem odborníků a některých politiků. Ti však se o takovou filozofii v naprosté většině případů zajímají jen jako o možný prostředek k získání či udržení své moci, a jsou vždy v této své snaze ochotni nanejvýše ke "kompromisům", a to ještě pouze tehdy, pomůže-li tomuto jejich zájmu. Ony "kompromisy" však zpravidla celou filozofii podvrátí v samých jejích základech a (bohužel) ji rovněž zpravidla nakonec zdiskreditují. Tvzení "věřících materialistů", že se to přece jednou musí podařit, není ničím více než slepou vírou což dokazují nedávné dějiny. Nová filozofie musí totiž zabránit dalšímu ničení a tedy i další závisti a nenávisti z ní plynoucí. Musí tudíž nastolovat právo na spravedlnost a rovnost lidí a jejich práv, což ovšem je pro každou "aristokracii" zcela nepřijatelné. [29]

Potíž je tedy v tom, že všechny solidní filozofie jsou sice budovány se záměrem vypořádat se s nejednotností lidského náhledu na jeho základní cíle, avšak politické zákony a z nich vyplývající nutnost nejednotnosti [30] jsou (zpětně) nepřekonatelnou překážkou sjednocení takových filozofií. Typickým příkladem o podobné snahy byl vývoj Římské říše. Tato říše byla svou elitou dovedena do technicky téměř maximálně dosažitelné územní velikosti a následné snaze o stabilitu formou pokusu o morální sjednocení prostřednictvím jednotné filozofie - katolického náboženství. Snaha se nezdařila, protože podstatou křesťanství je rovnost všech lidí před Bohem. Pokus o rozdělení na aristokracii a plebejce byl s ní v přímém rozporu a nedařil se bez přílišné dávky pokrytectví. To však muselo být jednou odhaleno, a následky zná každý.

Závěr

Dobro je takový vědomý čin bytosti se svobodnou vůlí, který objektivně napomáhá pokroku lidstva. Zlo je naopak takový vědomý čin bytosti se svobodnou vůlí, který objektivně pokrok lidstva brzdí nebo dokonce vede k jeho regresi.

Objektivní určení toho, co je pokrok lidstva, co je dobré a co zlé, vyžaduje nutně hodnotitele, který stojí svou inteligencí výše než kterýkoli člověk a který právem tvůrce nejen člověka a celého vesmíru, ale i celé koncepce stvoření, zastává postavení jediného objektivního činitele. On jediný, znaje cíl celého tohoto systému, může z dlouhodobého hlediska posoudit, co je pro dosažení tohoto cíle užitečné a co škodlivé.

Kromě tohoto "absolutního" pojetí se oba pojmy užívají v relativním významu a v tom případě je na místě úvodní světská definice s celou svou v praxi k rozporům vedoucí relativností.

Užili jsme slova "pokrok" a proto bychom měli říci, co tímto slovem myslíme. Jeho definice totiž je také předmětem sporů.

Pokrok

Pokrokem nazýváme takový vývoj (respektive změnu stavu), který směřuje k vyšší a účelnější strukturovanosti daného systému. Účelem je pochopitelně především zvyšování stability její existence vůči jakémukoli ohrožení a zvyšování odolnosti vůči přírodnímu zákonu vzrůstající entropie, ale současně zvyšování kvality "uživatele" - tedy minimálně člověka a lidstva vůbec. Pokrok je buď relativní, je-li určitelem onoho účelu někdo z lidí či jiných myslících a za své činy právně odpovědných bytostí existujících v našem vesmíru, nebo "absolutní", když účel stanovuje projektant a realizátor celého vesmíru.

"Teorie" evoluce odporuje známým přírodním zákonům

Vznik "teorie" evoluce

V této části si ukážeme, že vznik této "teorie" nebyl věcí nezaujatého a seriózního vědeckého výzkumu, a nebýt okolností politické povahy by taková "teorie" ani nikdy nevznikla. Byly to vnější, pro vědecké bádání neúnosné podmínky, které některé vědce doslova dohnaly k zoufalství a tím k předpojatosti při zkoumání této věci.

Poznámka: Předpojatost vede k vždycky omylům. Nejen při zkoumání přírody, ale i při zkoumání Písma!

O jaké okolnosti šlo?

Okolnosti vzniku evoluční "teorie"

Motivem pro vznik evoluční teorie byl vznik ateizmu. Především šlo o vyřešení otázky: Existuje vůbec nějaký bůh (respektive více bohů) či nikoli?

Proč?

Vinu za zbloudění vědců nesou nepoctiví "boží služebníci" (a to ať již pravého Boha či bohů falešných, tzv. model)! Ti se začali stavět proti serióznímu vědeckému výzkumu vždy, když jejich moc začínala být otřesena následkem jejího zneužívání, a když někteří vědci hledali ve zkoumání přírodních zákonů podporu pro její omezení. Tito nepoctiví "boží služebníci" obvykle reagovali potlačováním vědecké práce, zastrašováním vědců různými kampaněmi, a později osobním pronásledováním označených vědců se stále se stupňující a později krajní brutalitou, jako šikanováním, vězněním, týráním, pronásledováním členů rodin a příbuzných, popravami (např. Sokrates) či umučením (dokonce upálením za živa - např. Hus, Giordano Bruno aj.). Přirozeně že takovou "špinavou práci" nedělali sami - od toho měli státní úředníky, na které se to i dnes někteří "teologové" snaží svést.

Poznámka: Na druhé straně ovšem byli i "vědci" (samozřejmě druhořadí a často pavědci), kteří své mocenské ambice a osobní nenávist povyšovali na "boj vědy s bohy" a "přilévali do ohně" nejvíce "oleje". Jejich jména většinou nejsou veřejnosti známa, protože na vědeckém poli zpravidla neodvedli žádnou užitečnou práci a během pronásledování zrazovali skutečné vědce, aby se tak zbavili nepohodlných kritiků své "práce" (nic nového pod sluncem!).

Vývoj ateizmu byl zaznamenán snad poprvé ve starém Řecku [31] avšak později hlavně ve středověku v Evropě, kde se popsaná situace vyhroutil.

Zastrašení přeživší vědci bojovali proti zoufalství snahou o vědecké zdůvodnění situace, ve které se ocitli. Někteří považovali postoj "božích služebníků" dílem za nedorozumění a dílem za podvodnou službu Bohu (často měli pravdu) a hledali pravdivé řešení zkoumáním základů náboženství samého; v této oblasti pak vykonali značný kus práce (Isaac Newton a řada jiných).

Jiní však na neštěstí uvěřili ve všemohoucnost Nejvyššího Boha a domnívali se, že on nese plnou odpovědnost za své služebníky, a že jejich ničemnost je jen a jen jeho vina (existuje-li ovšem). Z těchto úvah jim pak vycházela jen **tři možná řešení**:

1. Když vzali za základ úvah okamžitou situaci, jevílo se jim to takto: Existuje-li takový všemohoucí Bůh, pak to musí být buď krutý ničema nebo sadista, protože jinak by se nemohl nečinně dívat na tolik bezpráví, konaného dokonce často jeho jménem. Vždyť (jak se domnívali) by stačila jen jeho pouhá vůle, aby se všechno okamžitě změnilo! Z toho vyplývalo, že Všemohoucí, existuje-li, dobrou vůli nemá! **Tato představa je musela vést k hrůze a zoufalství.**
2. Když se však podívali na přírodu a její účelnost, vedlo je to k úvaze, že onen Bůh nemůže být zlý a chtivý lidského utrpení (ostatně o sobě prohlašuje, že je dobrý) a že tedy zlo povstalo až dodatečně. Že stvoření bylo původně velmi dobré, ale potom se všechno nějak pokazilo. Tyto úvahy vedly k tomu, že Bůh se buď od lidstva odvrátil (to však nesouhlasilo s jeho deklarovaným milosrdenstvím), nebo že už není; zemřel! (Možná dokonce prohrál ve válce se satanem!). Od té doby satan vládne sám! **I tato představa vedla k hrůzným závěrům a naprosté beznaději!**
3. Zbývala třetí (a jim se jevílo, že poslední možná a zároveň jediná optimistická) představa: Žádný Bůh není a nikdy nebyl!

Jak víme, byla to naděje falešná, v té době se však zdála být jedinou. Zdálo se, že jedině toto řešení skýtá lidstvu naději. Umožňovalo postavit všechny "boží služebníky" do role podvodníků, kteří si Boha vymysleli; všechno bezpráví připsat jen jim, postavit je mimo zákon a zbavit je jejich moci natrvalo. Zdálo se, že tím bude zlo ze země vymýceno.

Podmínky vzniku "evoluční teorie"

Za této situace bylo nutné nejen napadnout základ dominujícího křesťanského náboženství, ale i urychleně vysvětlit existenci přírody, naší planety, biologického života a lidí samých. Neboli nabídnout vědecky podloženou alternativu stvoření.

Kritika Bible

Základním principem kritiky bylo tvrzení, že Bible byla napsána jen lidmi, a to jen takovými, kteří byli podvodníci nebo alespoň snilkové, a Boha si prostě vymysleli. Na důkaz tohoto tvrzení se mj. předkládaly tyto argumenty:

Argument první: Záznam 1. Mojžíšovy knihy (Genesis) o stvoření je primitivní [32]

Argument se opíral nikoli o Biblickou zprávu samu, především však o její úřední výklad, který dříve velmi mocná katolická církev předkládala. Řeči o tom, že "Bůh tvoří pouhým slovem" se jen málo lišily od kouzel a čarování.

Poznámka: Katolický výklad nepominul - naopak ho převzaly mnohé tzv. protestantské církve (viz např. "Nový překlad Písma svatého, STARÝ ZÁKON, Překlad s výkladem, Svazek 1. PRVNÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA - GENESIS, Autoři Bič, Balabán, Heryán, Hofmanová, Horák, Mrázek, Nechuta, Pípal, Ruml, Sládek, Smetana, Soušek. Vydal Kalich 1968, AA 19,6 - VA 19,7 - D-11 * 70307, 1. vydání, str.19, komentář k veršům 3-5: "Bůh *řekl*. Pouhým slovem povolává v život".

Výklad vůbec neodpovídal na otázky jako:

- Jak vznikl Bůh?
- Co bylo dříve - hmota nebo duch? (Slepice nebo vejce?)

K čemu je nám dobré podobné "vysvětlení" o stvoření. Vždyť bez logického vysvětlení bylo úplně jedno, jestli stvoření probíhalo po etapách nebo celé najednou. Nevysvětlovalo rozpor mezi tvrzením, že Bůh je vševědoucí a všemohoucí. A stvořením v sedmi dnech? To by bylo zbytečné stvoření po etapách od jednoduššího ke složitějšímu, když to přece šlo najednou. A proč ne v sedmi hodinách nebo třeba v deseti?

Argument druhý - Všemohoucí a láskyplný Bůh by nedopustil bezpráví

To je neoddiskutovatelná pravda, a nesprávné výklady Bible na tento argument nemohly odpovědět jinak než poukazem na "tajemství" a "nepochopitelnou Boží moudrost". To však nebyly skutečné protiargumenty nýbrž jen uhýbání, od kterého nebylo možné očekávat, že někoho přesvědčí.

Argument třetí - Biblická zpráva se zdá být v rozporu s vědeckými poznatky

Nejvíce bijícím rozparem mezi biblickou zprávou a vědci uváděnými informacemi je Biblií udávaný počátek lidstva (před asi 6000 lety) a vědecky podloženými údaji o stamiliónech let. Zdálo se, že tento rozpor je neřešitelný.

Navíc takový rozpor nebyl ani zdaleka jediný.

Argument čtvrtý a rozhodující: "Argumentace" nátlakem

Nedostatečnost a nepřesvědčivost svých argumentů si katolická církev uvědomovala a proto nedokazatelná tvrzení (nazývaná dogmatem) prosazovala nátlakem a pronásledováním odpůrců. Jelikož však **každá moc sahá k nátlaku, represí [33] a násilí právě tehdy a jen tehdy když ji dojdou argumenty**, právě represe, kterou Katolická církev rozpoutala, dokazovala nejen nedostatek argumentů, ale dokonce i skutečnost, že si to sama Katolická církev uvědomovala. Námitka, že zákonná moc musí sahát k násilí i kvůli potrestání nenapravitelných zločinců, neobstojí:

- Skuteční zločinci nemají spontánní veřejnou podporu a žádná moc se nemusí obávat (a také neobává) trestat skutečné zločince, jejichž vina je jasně prokázána. [34]
- Skuteční zločinci také nikdy veřejně neobhajují zločinnost jako takovou.

Jestliže Katolická církev svým represivním chováním jednoznačně prokázala, že sama nevěří v přesvědčivost svých tvrzení, nebylo o čem diskutovat.

Nabídka alternativy vzniku světa a života

Jestliže nebudeme do úvahy brát "vědce", o jejichž pohnutkách již byla řeč, musíme po pravdě konstatovat, že **seriózní vědci měli velmi vážné důvody pro odmítnutí náboženství jako základu pro pravdivou filozofii.**

Pokus o alternativu se v historii opakoval několikrát, ale my se budeme zabývat až tím posledním - tím, který zasáhl naši generaci: Generaci, o níž může již jen málokdo informovaný pochybovat, že je generací, v níž zřejmě padne odpověď na otázku přežití lidstva.

"Teorie" o evolučním samovolném vzniku a vývoji života na zemi je protivědecká

Jaké argumenty jsou pro "evoluční teorii"?

Vývojové řady

Daleko nejčastěji užívaným argumentem evolucionistů je prokázaná podobnost mezi jednoduššími a složitějšími strukturami DNK [35] - tzv. vývojových řad živých organismů. O nich se píše ve všech školních učebnicích a populárně naučných knihách s odpovídající náplní. [36] Je nade vší pochybnost jasné, že celý biologický život na této planetě je založen systematicky.

Vznik základních prvků řad

Za základní prvky jsou počítány především aminokyseliny. Jejich vznik se přičítal působení ultrafialového a korpuskulárního [37] slunečního záření a blesků na praoceán (podle jiných názorů na louže bahnitě vody). V dnešní době jsou tyto základní prvky hledány a nalézány spíše v mezihvězdné hmotě. Má se zato, že dalším nahodilým působením stejných činitelů docházelo k jejich modifikacím a propojováním tak dlouho, až se náhodou povedlo sestavení první živé buňky.

Jsou i jiné názory: zejména tzv. *panspermie*, což je představa, že život byl zanesen na planetu Zemi odjinud prostřednictvím dopadnuvších asteroidů a komet.

Generování nových členů řady

Tvrdí se, že každý další člen řady vznikl náhodou - působením tzv. mutagenních činitelů (záření, některé druhy chemických činidel a pod.) na nositele genetických informací - kyselinu desoxyribonukleinovou. Podle této představy se takto vytvoří nepředstavitelné množství mutantů v nichž se občas objeví nějaký lepší či vyšší než ten, ze kterého povstal.

"Přirozený" výběr vyšších členů

V neživé přírodě je takový výběr opravdu těžko myslitelný, ale v živé přírodě se tento výběr údajně uskutečňuje prostřednictvím *zákona džungle* - požíváním slabšího silnějším (řečeno vulgárně).

Cítí se sami evolucionisté dostatečně vyzbrojeni?

V první řadě konstatujeme, že i na této straně je podobná situace jako u *kreacionistů* [38]: Sami vědci jsou si vědomi nedostatečnosti svých argumentů, a proto užívají pro komplex svých představ o vzniku a vývoji vesmíru i života názvu vědecký světový **názor**! Mějme přitom na mysli, že **názor** je ještě méně než hypotéza, za níž po stupních poznání a ověření následuje teprve teorie a až potom praktické aplikace, dokazující důvěryhodnost myšlenkového modelu.

Poznámka: Je to tudíž sice mnohem poctivější postoj, než který zaujímají doktrináři stvoření všeho druhu; na druhé straně však tento názor byl opět předkládán (a to především v zemích bývalého "reálného socialismu") velmi autoritativně, téměř tak jako kdyby to byla vědecky prokázaná pravda a nikoli jen deklarovaný názor. Ve školách se sice vždy užívalo termínu "názor", avšak scénáře i intonace výuky nepřipouštěly ani námitek natož sebemenšího projevu nesouhlasu ze strany studentů. V případech projevů nesouhlasu či alespoň nejistoty se dotyčný odvážlivec ocitl na listině podezřelých a příslušný záznam v "kádrových materiálech" mu další život přinejmenším zkomplikoval. Svědectví o pravdivosti tohoto konstatování jsou nevyvratitelná.

Kritika argumentů evoluční "teorie"

Kupodivu se argumenty proti evoluční "teorii" dají přirovnat k argumentům proti kreacionismu. Obrátme pořadí a řekněme rovnou, že kritika evoluční "teorie" začala právě tím, že tato "teorie" byla často předkládána nátlakem. Skepse vůči evoluční "teorii" pak byla vyvolána stejným mechanismem jako skepse vůči kreacionismu. Nátlak, který ateistické vlády používaly a používají při prosazování tohoto přístupu ve školství a osvětě, prozrazuje, že i ony pociťují nedostatek argumentů pro svůj přístup.

Kreacionisté hledali v evoluční "teorii" různé chyby, které byly způsobeny pouze nedostatečnými znalostmi evolucionistů, a snažili se touto cestou evoluci alespoň zpochybnit. Jejich úsilí bylo však motivováno spíše zoufalou snahou ubránit svou víru ve stvoření než opravdovými fundamentálními námitkami.

My se proto budeme dále zabývat jen skutečnou kritikou.

Co dokazují vývojové řady?

"Teorie" evoluce je chybná v tom, že pozorované vývojové řady interpretuje jako důkaz samovolného vývoje. Kvalita tohoto "důkazu" je shodná s kvalitou takovýchto úvah hypotetických mimozemských bytostí nad hypotetickým stavem po sebezničení lidské civilizace:

- Kdyby takové mimozemské bytosti navštívily Zemi totálně zpusťšenou jadernou válkou (takže by nezůstala žádná stopa po biologickém životě)
- a kdyby z nalezišť skládek si vytvořili vývojové řady (například) automobilů,
- a kdyby z nich usoudily, že tyto automobily se proto vyvinuly samy,

dostaly by se ke shodné úrovni kvality diskutovaného úsudku!

Nenechme se mýlit tvrzením o zvláštní vlastnosti živé hmoty (samí evolucionisté se v minulosti vysmívali církevním snahám o hledání jakési "vis vitalis" - životní síly živé hmoty). Fyzikální zákony platí i pro veškerou hmotu v našem vesmíru - tedy i pro tu "živou".

Závěr musí být jiný: Existence vývojových řad ve skutečnosti dokazuje existenci vývojářů.

Co přesně vzato znamená formulace samovolný vznik života?

Nechvalně známý "sovětský vědec" Oparin vyslovil nahlas hypotézu (která je však skutečnou podstatou víry evolucionistů), že evoluce je jednou ze základních vlastností hmoty.

Tato formulace sama o sobě nebyla nesmyslná - jen přesně vyjádřila nesmyslnost evoluční "teorie". Znamenala víru v to, že hmota sama má za jistých podmínek tendenci bez jakéhokoli vnějšího vědomého vlivu vytvářet stále složitější a "účelnější" struktury. Odkud ovšem "zná" onen účel se pochopitelně Oparin ani nikdo jiný nikdo ani nepokusil objasnit.

A ani znalost onoho účelu by nestačila. Někde v jakémisi pomyslném jádru hmoty by musely být i všechny informace o cílech: Musely by tam být na příklad všechny údaje o živých organismech, které jsou dnes zakódovány v DNK atd. Ať si poučený čtenář zkusí představit všechny takové informace zaznamenané ve žhavé kouli na počátku vesmíru! Vznikl-li vesmír podle teorie o velkém třesku, byla přece v počátečních stádiích veškerá jeho hmota ve stavu neuvěřitelně vysoké teploty, v níž žádné struktury nesoucí tak detailní informace existovat nemohly.

Co je to "vývoj"?

Toto slovo evolucionisté chápou jako změnu struktury, a to buď směrem k větší složitosti nebo směrem k vyšší účelnosti. Nikoli tedy jako skutečně přirozenou změnu směrem ke stavu s větší pravděpodobností - tedy jednodušší struktury. [39] Názorně řečeno: Pád tašky ze střechy nějakého domu na ulici je "vývoj" směrem k vyššímu stavu pravděpodobnosti a nižšímu stavu celkové energie. Skutečným vývojem by byl postup opačný: Taška (nejspíše rozbitá) by se sama opravila a bez jakékoli vědomé pomoci by (například nahodilým závanem prudkého větru) vzlétla, zaujala své místo v krytině a obnovila by kolem sebe uchycení inovací nějaké vápenné malty.

Už na první pohled nesmyslná vize musela proto dostat věrohodnější 'kabát'.

Cílený vývoj hmoty nebo "přirozený výběr"?

Předem určený účel by okamžitě vedl k otázce, kdo hmotě dal takový úkol. Evolucionisté se tudíž poctivě snažili nalézt nějaký jiný mechanismus. Měla-li nemyslitelná hmota sama "nalézt" nějakou cestu vývoje, musel se vymyslet nějaký mechanismus, který by připustil náhodnost při generování změny a umožnil výrazné zvýšení pravděpodobnosti úspěchu při náhodně šťastném pokusu.

Na pomoc přišli biologové, kteří byli inspirováni "přirozeným výběrem" v procesu přežití živých organismů. Opět si popletli vývoj s jeho opakem - úpadkem - a tam, kde ve zpětnovazebním procesu automatické regulace přežil nejsilnější a nejodolnější organismus, viděli nejen předem vyprojektovanou obranu proti vyhubení ohroženého druhu, ale sám pokrok vůbec. V jejich vizi byl některý přeživší organismus lepší než ten, který ho zrodil. Změna musela být pranepatrná a neměřitelná, protože kritikové ihned požadovali důkaz. Neměřitelná - téměř diferenciální (v matematickém slova smyslu) - změna však vyžadovala téměř nekonečné množství kroků. Proto se ihned objevilo úsilí o natažení dějin lidstva a živé hmoty vůbec do dosud nevidaných časových rozměrů - milionů a miliard let - pokud možno donekonečna. Přesněji - do mystična. Do takových časových vzdáleností, že se z nich člověku zatočí hlava a člověk chtěj nechtěj přestane uvažovat realisticky.

Od biologie se mechanismus přijal a adaptoval i do hmoty neživé.

Tam je však potíž: Neživé části hmoty jsou svou strukturou nepopsatelně jednodušší a tudíž mnohem lépe měřitelné a kontrolovatelné. Navíc se mnohem snáze dá vysledovat mechanismus domnělého "přirozeného výběru" - existuje-li ovšem.

Čím by byl mechanismus "přirozeného výběru"?

Hlavní zkušeností lidstva je, že nic dobrého nevzniká jednak bez plánu, dále bez odpovídajícího vynaložení energie a konečně určitého fyzikálními principy stanoveného minimálního času, a že rychle lze jen ničit. Tato zkušenost je v plném souladu s poznávanými zákony přírody. Tyto zákony však současně jasně a nedvojsmyslně říkají, že každá nová struktura, která není samé hmotě vlastní a kterou její zákony pouze připouští, je 'choulostivá' a 'nešetrná' zacházení nesnese bez újmy. Protože příkladů bylo sneseno již velmi mnoho, ukažme si jen jeden nový: Každý jistě ví, že nejjednodušší atom je atom vodíku a že nejsložitějším je atom uranu, zatímco všechny 'složitější' (plutonium a další transurany) jsou velmi nestabilní, a to tím více (zhruba řečeno), čím jsou složitější. Je jasné, že takováto řada není žádným důkazem samovolného vývoje od jednoduššího ke složitějšímu, nehledě na to, že i stabilní prvky mají své jaderné energetické minimum (železo). Soustava prvků je tedy nade vše pochybnost stavebnicí (a jak se ukazuje stavebnicí velmi inteligentní) avšak ničím větším. O tom, že by se tato stavebnice dále sama od sebe nějak "vyvíjela", se (pokud víme) dosud nikdo ani nepokusil jakkoli spekulovat.

V případě, že by součástí přírodních zákonů byl i jakýsi "přirozený" výběr, potom by v těchto zákonech musel být "zamontován" model cílového stavu.

Nic takového však v nich prokazatelně není! Kdyby tomu tak bylo, musel by být zkonstruovatelným i Perpetum mobile.

Poznámka: K těmto otázkám se ještě vrátíme podrobněji. Na příklad: Mechanismus "přirozeného výběru" je ve skutečnosti zkonstruovaným mechanismem zpětné vazby korigujícím genetické vady srov. 2. Mojžíšova 20:5; 34:7; 4. Mojžíšova 14:18; 5. Mojžíšova 5:9.

Závěr

Jsme si vědomi skutečnosti, že podobné argumenty již byly mnohokrát sneseny, a že nemůžeme než konstatovat prostě neuvěřitelný fakt: Řada seriózních vědců stále ještě věří na "teorii evoluce" s urputností přímo středověkou, a to přestože sami konstatují, že pro ni nemají "dostatek důkazů" [40] - vlastně nemají důkaz žádný. Žádný byt' i jediný krok samovolného vývoje (nikoli úpadku - to je něco zcela jiného) nebyl nikdy prokázán, a několikrát "úspěchy" se ukázaly být podvodem.

Poctivé práce skutečných vědců si nelze nevážit, a přesto se stalo něco podivného: Snad ze strachu před skandálem se každý vědec, který nebere "evoluci" jako dogma, drží "oficiálního výkladu" vědeckého světového názoru!

Ukážeme si ještě, jak lidský strach dokáže i z vědce dělat otroka obecně přijímaných názorů (a nejen jich - Jan Werich kdysi řekl, že "vzdělanec se rád ohne"). Na tento problém poukázal apoštol Pavel v prvním listě Korintským 1:20 i jinde [41].

Spor mezi vědou a náboženstvím

Tisíce či milióny let?

Problém není v neřešitelnosti tohoto rozporu, ale v neochotě vědecké odborné veřejnosti hledat nějakou novou kvalitu. Řešením by na příklad bylo začít hledat další časovou dimenzi. Je přece možné, že některé fyzikální jevy probíhají v odlišném čase a že některé metody měření času měří čas jiný než obvyklý. Nejde o to, že by bylo nutné hledat takovou dimenzi již nyní a za každou cenu. Jde o to, zda jsme ochotni takovou či jinou spor vysvětlující eventualitu připustit, nebo zda budeme trvat na dosavadním pojetí prostě jen z tradice. Jde totiž o rozdíl dvou postojů:

1. Postoj vědce, který si neuvědomuje stav světa a jeho morálky, a bez ohledu na ně si klade otázku: Proč bychom měli hledat nějaké řešení, když my - vědci - zatím žádnou potřebu necítíme?
2. Postoj vědce, který si výše uvedené skutečnosti uvědomuje, a který veřejně řekne, že takové či jiné řešení sporu je možné, a který připustí, že v zájmu lidstva a jeho záchrany by stálo za to pokusit se o ně. Že lidstvo za to stojí.

Co je to "stvoření" ?

Slyší-li ateista slovo "stvoření", zaujme k jakékoli diskusi automaticky negativní postoj, protože toto slovo mu připadá nevědecké a popouzí ho. Jde o slovo v dnešní češtině zastaralé a užívané jen v souvislosti s vznikem naší Země a života na ní. Proto jeho význam není běžnému člověku jasný a může vytvářet v lidské mysli asociace bránící dalším úvahám, jako

je předpojatost nebo dokonce averze. Je proto nutné tomuto slovu dát jasnou definici případně novou českou verzi.

Předpojatost vůči slovu "stvoření" a její důvody

Běžné teologické výklady tohoto slova mají velmi blízko k pohádkám o kouzelných proutcích či magických slovech nebo čarách. Například výklad k počátečním pasážím ekumenického překladu 1. Mojžíšovy knihy obsahuje "vysvětlení", že "Bůh tvoří pouhým slovem" [42].

Pod vlivem běžných představ se pod slovem *stvoření* obvykle chápe vznik něčeho z ničeho pouhým nařízením nějakého boha. Tato představa se nijak podstatně neliší od pohádkových představ o kouzelnících, avšak nepovstala pouhou tradicí. Takto chápe biblické stvoření většina křesťanů, a to na základě výkladů nejběžnějších církví.

Není proto divu, že seriózní ateisté se pojmu "stvoření" vyhýbají, a že se nedaří navázat s nimi na toto téma vážný rozhovor.

Význam slova "stvoření"

V původních jazycích se často užívalo slov s významem jako *zrození, udělání, zformování, vymodelování, zhotovení* a podobně. Pro boží stvoření však existovalo zvláštní slovo, vyhrazené pouze jemu, a označovalo takovou tvůrčí činnost, která bylo člověku zjevně nedosažitelná, neslýchaná, zcela mimořádná.

I v češtině má slovo *stvoření* souvislost se slovem *tvoření* neboli *tvůrčí práce*. Stvoření je proto výsledek tvůrčí práce, tvůrčí činnosti. V tomto pojetí již s kouzelnictvím spojeno být nemůže.

Závěr: Inteligentní tvůrce (tvůrci) světa nemůže (nemohou) neexistovat

Shrňme si nyní uvedené závěry:

1. Lidstvo nyní musí napřít všechny své síly k zajištění svého přežití, a to je možné už jen společnými silami. Není už čas na spory o pouhé názory, natož na soupeření, o ozbrojených bojích a válkách už vůbec nemluvě. K tomu účelu nutně potřebuje dobrovolnou jednotu smýšlení, hodnot a cílů, neboli společný žebříček hodnot, společný morální kodex, neboli jednotnou filozofii. **Svět však dnes nemá k dispozici ani jedinou hodnověrnou filozofii ukazující cestu k trvalé záchraně a k trvalému pokroku.** Není tedy možné o nějakou jednotu usilovat (což samo o sobě je přímo kolosální problém), protože ani není na čem se sjednotit.
Poznámka: Činí se sice pokus o sjednocení světa na principech světového obchodu (globalizace), tato cesta však bude nakonec zhoubná. Jednak je zjevné (a stále více lidí si to uvědomuje), že to může být jen za cenu vytvoření světové finanční oligarchie což je fakticky popření demokratických principů a návrat do středověku ne-li ještě dále zpět. Takováto "filozofie" je lidsky nepřijatelná. Kromě toho Bible přímo říká, že z původně moudrého cheruba se stal ďábel právě prostřednictvím obchodování (Ez.28:16). Všeobecně je stále více pocíťováno, že obchodování je zdrojem všech nepoctivých zisků. Aby bylo možné nějakou filozofii nalézt, je především nutné

poznat, k čemu má lidstvo směřovat nebo alespoň po jaké cestě má jít. To však nemůže stanovit žádný člověk přesněji řečeno, žádný člověk nebude většinou lidí přijat jako autorita, která o tom může rozhodnout. Objektivní určení toho, co je pokrok lidstva, co je dobré a co zlé, vyžaduje nutně hodnotitele, který stojí svou inteligencí výše než kterýkoli člověk a který právem tvůrce nejen člověka a celého vesmíru, ale i celé koncepce stvoření zastává postavení jediného objektivního činitele. On jediný, znaje cíl celého tohoto systému, může z dlouhodobého hlediska posoudit, co je pro dosažení tohoto cíle užitečné a co škodlivé. Pokrok je totiž vždy buď relativní, je-li určitelem účelu někdo z lidí či jiných myslících a za své činy právně odpovědných bytostí existujících v našem vesmíru, nebo absolutní, když účel stanovuje projektant a realizátor celého vesmíru.

2. Evoluce jakožto zoufalý pokus vysvětlit existenci života a vesmíru vůbec bez Boha je zjevně nevědecká a je v rozporu se všemi známými zkušenostmi i principy světa. Ateismus je dnes již jasně byt' dosud většinou podvědomě spojován s nemorálností respektive s tzv. relativizmem či situační etikou, což jsou prakticky synonyma téhož, a většina těch, kteří se k němu uchylují, to činí pro potřebu potlačit výčitky svědomí.

Ateismus tedy nutně musel zabřednout. **Všechno ukazuje na to, že musíme společně hledat tvůrce našeho vesmíru, protože ten nejenže nemůže neexistovat, ale v dnešní kritické době se lidstvo prostě bez něj už neobejde.** Navzdory tomu se úřadující vládní moci nejpokrokovějších zemí celého světa náboženstvím vyhýbají, přestože je zřejmé, že ve vesmíru, v němž platí nám známé přírodní zákony, není možný žádný vývoj směřující k vyšší a účelnější struktuře, který by nebyl plánován předem. Důvodem této distancovanosti je, že i náboženství jsou nejednotná a žádné z nich není přesvědčivě pravé.

Nastala tak paradoxní situace: Obrovské úsilí některých skupin vědců, hledajících alternativní ateistickou a pro celý svět přijatelnou filozofii, skončilo poznáním, že tudy cesta nevede, a úsilí teologů o sjednocení je rovněž neúspěšné přesněji řečeno, jeho výsledky jsou ještě horší; bez dozoru ateistických mocí by byly církve schopny řešit tento problém jen násilím.

Problém není v neřešitelnosti rozporů, ale v neochotě opustit tradice a hledat novou kvalitu.

Jednou z tradic je chápání pojmu *stvoření* jako akt čarování a kouzel. Konstatujme, že stvoření je výsledek tvůrčí práce, tvůrčí činnosti, a hledejme proto nikoli všemohoucího kouzelníka, ale mistra v koncepci, plánování i realizaci svých záměrů. Toto hledání je námětem další kapitoly.

Co s náboženstvími, kterých je mnoho?

Krise světa z pohledu věřícího

Posílí krize světa církve?

Lidé věřící v nějakého Boha také nemohou (stejně jako ostatní lidé) nevidět, že svět spěje k nějakému důležitému mezníku zřejmě krizi - ve svých dějinách. Od svého Boha očekávají, že tuto situaci předvídal a že se na něj mohou obrátit s prosbou o vedení a pomoc; samozřejmě vždy jen skrze svou církev a její vůdce. Dočkají se?

Jako příklad si vezmeme křesťany:

Vůdcům křesťanských církví musí být zřejmé, že jejich pověření jimi deklarovaným jejich Pánem - Ježíšem Kristem - bude nyní vystaveno zkoušce: Buď budou schopni svým "ovečkám" přesvědčivě vysvětlit

- jak zapadají novodobé události do Ježíšových slov a předpovědí,
- proč se mýlili, když v podstatě totéž říkali již několikrát v minulosti
- a proč se nemýlí právě nyní,

nebo postupně ztratí důvěru i u svých zbývajících věřících.

Zdálo by se, že všechny církve a náboženské společnosti mají nyní jedinečnou příležitost prokázat svou pravost, a že se proto této příležitosti chopí.

Praxe však ukazuje něco jiného.

Snahy církví o posílení svého politického vlivu

Křesťanské ekumenické hnutí

Nové církve umožnily světským mocnostem posílit své postavení otevřeným i tajným podporováním sporů mezi nimi podle zásady "rozděl a panuj" [43]. Církve však si postupně začaly uvědomovat, že drobení a tříštění vedlo k oslabení jejich vlivu, a tak se objevila a stále roste tendence ke sbližování (na příklad ekumenismus). Katolická církev se pokouší o předběhnutí ostatních církví sbližováním i s judaismem a dokonce i s islámem.

Toto sbližování je však zatíženo vážnými problémy:

§ Věřící jsou zmateni, protože tento proces příliš poukazuje na mocenské zájmy vůdců, a velmi připomíná (a bohužel jim ve skutečnosti opravdu je) politikaření představitelů politických stran. Silně se to podobá snahám o koaliční spojení někdy i velmi odlišných politických stran a o honbu za počtem členů jakýchsi hlasů ve "světovém" parlamentu. Tím je stále více vidět, že vůdcům církví jde především o moc ve světě, a že to není Bůh, o koho se opírají (ten by jim přece pomohl a prosadil by svou (s lidmi nesrovnatelnou) ohromnou mocí jejich vliv proti komukoli; vždyť je "všemohoucí" jak se domnívají). Tento pocit má stále více inteligentních věřících.

§ Sbližování nutí k revizi nauk. Sama skutečnost, že to církve musí připustit, je další ranou do jejich autorit. Věřící se (zpravidla potají a v soukromí, avšak o to s větším strachem) ptají, jak se s tím slučují dřívější snahy prohlašovat jejich vůdce za neomylné a Bohem inspirované atd.

Církve proto všelijak taktizují a používají přitom (možná nerady) týchž prostředků jako politikové. Navenek tím sice částečně svou činnost maskují, ale tím více ztrácejí vliv u lidí přemýšlivých a zodpovědných.

Poznámka: Mezi těmito lidmi jsou však i tací (a jejich počet stále roste), kteří si osvojili církev jako politikum a víra v Boha se stala jen nástrojem na ovlivnění "voličů". Zcela zřejmé to je u politických stran s křesťanským slovem ve svém názvu.

Nepříliš odlišné postupy užívají i církve nekřesťanské, i když mají svá někdy značná specifika.

Judaismu se daří překonávat vnitřní rozpory

Uvnitř judaismu jsou nyní dvě základní tendence (vytýčené na prvním celosvětovém židovském sjezdu, který se konal koncem osmnáctého století):

1. Návrat k tradici a snaha znovu vybudovat klasický Izraelský stát se všemi historickými atributy.
2. Snaha nastolit izraelskou světovládu (světové Boží království v judaistické představě) metodou proniknutí do špiček všech civilizačních struktur (státních, hospodářských, vědeckých, uměleckých a zájmových a dokonce i náboženských). [44]

Zastánci obou směrů však mezi sebou nevedou těžké spory a už vůbec ne zbraněmi. Ba naopak; navzájem se podporují a podle možnosti spolupracují.

Poznámka: Křesťanstvo naopak mezi sebou válčilo, což bylo kritickou chybou a dodnes je mezinárodní hanbou, uvědomíme-li si, že právě mezi křesťanskými zeměmi povstaly obě světové války! Církve, které na těchto válkách participovaly, by měly činit soustavná hluboká pokání, a ne doufat, že se na to zapomene.

Islám se pokouší sjednotit politikové

Roztříštěnost islámu je také známá. Jeho základní dva směry (Sunité [uznávající pouze učení Mohamedovo] a Šiité [uznávající doplňky pocházející od Mohamedových potomků]) mají mezi sebou zásadní odchylky. Islám dosud neupadl do velké vnitřní války jen proto, že vnímá křesťanstvo a židovstvo (které jsou vojensky mnohem silnější) jako svého společného nepřítele, a potřebuje se "vypořádat" napřed s nimi. O tom, že potom by došlo k velké vyhlazovací válce mezi islámskými státy, není a ani nemůže být žádných pochyb.

Malé náboženské společnosti

Do toho všeho se množí konjunkturální nové sekty, které situaci dále komplikují. Spolu s malými náboženskými církvemi a společnostmi činí situaci ještě méně přehlednou. I ony vyslovují různé předpovědi, a jejich neúspěchy řeší obdobně jako ty velké. Jejich neúčast na politických sjednocovacích procesech je dána tím, že se pro svůj malý význam tváří nejexklusivněji ze všech. Ty křesťanské a židovské se většinou opírají o biblickou větu ze Zacharjáše 9:16:

Tak je Hospodin, jejich Bůh, v onen den zachrání, stádečko svého lidu. **Jako drahokamy v čelence budou zářit nad jeho zemí.**

Dokazují tím samy sobě, že právě proto, že jsou relativně nepočetné, jsou nejlepší.

Soudobá situace náboženství a jejich vliv

Společný trend

Celkově je možné říci, že s narůstající krizí světa vliv většiny náboženství pomalu ale jistě stoupá. Tím se však také zviditelňuje nejen jejich snaha o sblížení, ale i odlišení a rozpory mezi nimi. Rozhodně se zvyšuje také jejich aktivita, a také jejich podpora světskými mocemi.

Tím naléhavěji se však vnucuje otázka: Kterou církev by měl věřící člověk následovat? Je nějaká církev "ta pravá", zatímco ostatní jsou falešné?

Jak je to s "pravostí" církví?

Z principu se všechny církve považují za ty pravé a jediné nejlepší; skutečnost je však přesně opačná:

Všechny dosavadní zkušenosti ukazují, že žádná z církví nevykazuje tak výrazně nadprůměrné znalosti Božích záměrů a současně tak nadprůměrné morální vlastnosti svých vůdců i členů, že by je bylo možné identifikovat jako jediné pravé Boží služebníky. Určitými vlastnostmi vynikajícími nad průměr se sice některé pochlubit mohou, ale vždy jsou tyto přednosti provázeny specifickými nedostatky. Jestliže se tedy nemohou vykázat jasně splněnými proroctvími, čím vlastně mohou dokázat svou pravost? Proč právě je a jen je by lidé měli považovat za jediné zprostředkovatele styku s Bohem?

To je velmi vážná věc a nutí k zamyšlení. Což Bůh Stvořitel, kterého lidstvo zjevně nutně potřebuje, ho ponechal bez jakékoli rady a pomoci? Je snad tomu tak, že chce uzavřít epochu lidstva a ponechat si celý tento závěr i další události pouze ve své režii? K čemu pak však jsou jeho "Boží synové" (respektive "Boží zjevení"), které pověřuje svými úkoly, pokud ovšem vůbec existují? Nepodařil se snad jeho záměr v této věci, nebo dokonce vědomě klamal?

Nejen křesťanské, ale prakticky všechny církve se (alespoň někdy v minulosti ale většinou stále) pasovaly na ty jediné a pravé nositele nějakého celolidského (např. Ježíšova) odkazu a podle svých reálných možností "trestaly" "neobratitelné" příslušníky těch ostatních církví nebo i své členy s jinými názory (od vylučování z církve až po upalování). Nyní mají nejen možnost, ale i morální povinnost prokázat svou totožnost, protože čas do všeobecné krize se zjevně rychle krátí a jejich včasné varování a návod k účinné nápravě či alespoň k záchraně musí přijít nyní - "po bitvě je přece každý generálem". Katolická církev na příklad dala svému "státečku" velmi zavazující název Vatikán (vaticano = prorok!). Její přemýšliví věřící se však začínají ptát, cože to vlastně onen "Prorok" prorokuje, a jistě by si přáli, aby o budoucnosti věděli zjevně víc než ostatní lidé - aby tím jejich církev prokázala ostatním, že právě jen ona je ta pravá.

Jenže krize se evidentně rychle blíží a proroctví tak pravděpodobně přijde pozdě, nebo už to nebude Boží proroctví ale jednoduše fundovaná vědecká prognóza, která pochopitelně církvím nijak nepomůže.

Poznámka: Některé církve této situace zvláště hrubě zneužívají k získávání členů a tím peněz a moci tak, že prostě tvrdí, že záchrana spočívá jen v poslušnosti jejich příkazů k získávání dalších členů. [45] Podobá se to teroristické politické "agitaci" typu: buď budeš "dobrovolně" ve volbách volit nás, nebo tě uštve! Uvěřit takovému nepodloženému tvrzení může samozřejmě jen člověk neschopný samostatného uvažování.

Z této situace existuje jediné vysvětlující východisko: Od Boha nedostáváme odpověď proto, že se ptáme nesprávně, ačkoli v našich možnostech a dokonce i naší povinnosti je klást svému Stvořiteli otázky přiměřené.

Abychom je však mohli nalézt a položit, nevyhneme se zřejmě podrobnější analýze nynější situace.

Dvě základní skupiny náboženství

Z hlediska záchrany lidstva lze rozdělit náboženství na dvě základní skupiny (pořadí zkoumání z důvodů výkladu obrátíme):

První skupina

Bůh **první skupiny** vytvořil Zemi jako jakousi liheň nových bytostí (a zároveň jako jejich výchovný prostředek), jejichž konečným určením je nějaký druh "splnutí s ním". Jako kdyby si tento Bůh takto opatroval další buňky svého vesmírného těla. Tento Bůh se dívá na lidstvo na Zemi jako celek s nezájmem a nemá pro něj žádný program; dává program člověku jen jako jednotlivci, byť s poměrně vysokými nároky na morálku. Tento Bůh pro záchranu této planety lidstva jako celku nic neudělá nemá to ani v programu, a proto se k němu v našem snažení nemá smysl obracet.

Poznámka: K tomuto Bohu se v nové době obracejí většinou (zpravidla bohatí) individualisté, kteří byli buď "lidmi zklamáni" nebo jim na lidstvu prostě nezáleží a hledají jen osobní úspěch.

Druhá skupina

Bůh **druhé skupiny** vytvořil celou Zemi i život na ni jako integrální celek, a tomuto celku a jeho harmonii se věnoval se zvláštní pečlivostí. Tento Bůh má proto program především pro celé lidstvo. Má pro něj rovněž jednotný morální kodex, jednotné etapové cíle a jednotný program vývoje na nedohlednou dobu. Tento Bůh nevytvořil planetu Zemi jako přechodnou záležitost, kterou má v úmyslu zničit či alespoň nechat padnout, a její existenci naopak zaručuje. [46]

Srovnání

Je zřejmé, že obě koncepce jsou z hlediska zájmu o lidstvo protikladné. Z toho plyne, že buď jedna je nepravá - falešná, nebo existují obě a dotyční Bohové jsou dva. Oba pak buď mají pro člověka volbu, nebo se oba (respektive jen jeden) snaží svou koncepci lidem vnutit.

Je zřejmé, že (protože jsou neslučitelní) máme nejen možnost ale současně i nutnost mezi nimi **volit**.

Je nutné volit - svobodně

Protože my požadujeme pro jednotlivce i pro lidstvo možnost volby a angažujeme se ve prospěch záchrany lidstva, budeme se dovolávat toho Boha, u něhož očekáváme tyto vlastnosti a zásluhy:

- Byl to on, který vytvořil ne-li celý vesmír pak alespoň tuto Zemi i lidstvo.
- Není všemohoucí, protože by pak musel umět zároveň něco chtít i nechtít a byl by tak schizofrenikem.
- Není kouzelníkem a proto stvoření pro něj nebylo bezpracné.
- Z tohoto důvodu si své práce váží a miluje své stvoření.
- Ctí svou vlastní koncepci a dodržuje své vlastní zákony.
- Tím, že dává jiným možnost svobodné volby, ukazuje, že jim odmítá cokoli vnucovat.

My volíme Boha druhé skupiny a budeme hledat jeho vedení a pomoc. Neodsuzujeme nikoho, ale s odlišnými koncepcemi nespolupracujeme a spolupracovat nebudeme.

Bůh druhé skupiny

Daleko nejdůležitějšími této skupiny jsou náboženství, které se opírají o Boha jménem Jahve či Jehova (hebrejské souhlásky jména jsou JHVH) a to ať už jeho jméno pokládají za beztrestně vyslovitelné či nikoli. Vzhledem k záměru Boha druhé skupiny k němu musí patřit jen náboženství světového významu a nemohou to být náboženství nevýznamná. Těmi významnými, které musí mít a také mají největší vztah k tomuto Bohu jsou

judaismus, křesťanství a islám.

Protože tato náboženství mají společného Boha, logicky musí mít alespoň nějakou část společnou. A skutečně.

Co je těmto náboženstvím společného?

Mají společný počátek a nějakou část vývoje. Jsou to:

- Stvoření kosmu a planety Země
- Úprava planety, aby na ní bylo možné instalovat základ biologického života
- Vlastní instalace života a zabezpečení jeho životních podmínek
- Rozvoj života až po stvoření člověka
- Zajištění samostatného vývoje lidské společnosti za účelem jejich společenského i individuálního rozvoje a nabývání vlastních historických zkušeností za účelem hledání optimálního modelu společenských vztahů.
- Navázání kontaktů s lidmi a nabízení metod k řešení jejich rozporů.
- Uzavírání smluv s lidmi - Bůh tím dává najevo, že člověka respektuje jako osobnost a svou vůli mu nevnučuje (s výjimkou případů, kdy někteří lidé či jejich skupiny ohrožují svými činy existenci celého lidstva).

Dle příslušných podkladů Bůh Jahve (Jehova) uzavřel se svým lidem skrze Mojžíše první smlouvu. Ti, kteří se hlásí k této první smlouvě - část Židů, čekají svého Mesiáše, který jim má ukázat cestu a který jim má vládnout. Skrze Ježíše Krista uzavřel s částí bývalého lidu a částí lidí dalších národů druhou smlouvu. Křesťané, hlásící se k druhé smlouvě, čekají na druhý příchod Krista (Mesiáše), a doufají, že jim pomůže uskutečnit slibované království, nebo že je alespoň do něj vezme s tím, že ho má v nebesích. Uctívači Islámu tvrdí, že jejich

Mesiášem (ve skutečnosti reprezentujícím druhý příchod Krista) byl Mohamed (přesněji Muhammad) a jejich vůdci se cítí býti správci třetí smlouvy. [47] Následovníci Mohameda a jeho vnuků mají Boží syny před očima často - jsou to tzv. ajatolláhové [48]. Oni mají své vyznavače dovést k ovládnutí celého světa a tím nastolení jejich vytouženého království, i když islám ho cílově situuje také do nebes. Islám však je v tomto ohledu velmi pružný - téměř cokoli lze prohlásit za Alláhovu [49] vůli a vůdcům islámu samozřejmě jde o světovládu, lhotejno, čím to zakrývají. Ajatolláhové však zjevně nic takového nedokazují a proto islám čeká na někoho ze svých světských vůdců, který by to uskutečnil. Zkusili to již mnozí a zatím bez úspěchu. [50]

Poznámka: Je pozoruhodné, že na tento vývoj navázali ateističtí komunisté, kteří převzali cílové hodnoty křesťanství a chtěli je uskutečnit bez Boha. I když si to nepřiznávají, ve skutečnosti také čekají na novou osobnost - na nového Lenina, který jim (jak věří) najde způsob, jak vybudovat komunismus, a to tentokrát na celém světě.

Společně očekávají tyto věci:

Všichni de facto očekávají objevení se geniálního jedince, který zodpoví výše zmíněné otázky, který ukáže způsob, jak vyřešit světové problémy, a který je uvede do "nového světa".

Společným cílem je nějaká forma spravedlivé světové vlády (Božího království), která skoncuje se zlořády, válkami a jinými projevy ničemnosti, a nastolí jakési ideální nebo alespoň částečně ideální poměry.

Poznámka: Představy o této vládě jsou však již odlišné, a to částečně proto, že morální kodexy, vypracované těmito ideologiemi, nemají zcela shodná pořadí hodnot.

Čím se od sebe liší?

Zajímavé je, že odlišnost není ani tak v morálce (všichni chtějí spravedlnost, poctivost a vůbec odstranění ničemnosti, podvodu, klamu, lži a podobně - to dokonce chtěli i komunisté a řada jiných filozofií). Odlišnost je hlavně v představě, kdo bude jménem onoho Boha vládnout.

I když by vlastně všem měl přece vládnout Bůh Stvořitel, spíše to však budou úředníci, kteří z dnešních církví budou uznáni jako jeho úředníci! Ve skutečnosti vůdcům církví a náboženských společností (a tím i jejich úředníkům) jde tedy o moc nad světem, a o tuto moc mezi sebou bojují. Přitom věří, že jejich přání i jejich boje jsou legitimní, a věří, že je to pro blaho lidstva.

Což je jim vlastně také společné.

Poznámka: Podobně věří svým cílům i komunisté a mnozí jiní nositelé světovládných filosofií.

Je to však logické, protože bez celosvětové moci nelze uskutečnit celosvětové záchranné projekty.

Kdyby nebylo v mocenském boji přítomno tolik ničemů, šlo by vlastně o pozitivní jev: konkurenci, která by (snad) vedla k nalezení té nejlepší církve. Jak však nalézt měřítko k posouzení jejich kvality?

Círky a jejich problémy

S výklady prorocké

Katolická církev

Katolická církev se kdysi chopila příležitosti, když byl očekáván rok 1000 po Kristu. Zdálo se, že přijde velká změna a bude "konec světa". Hříšní věřící prý tehdy hromadně věnovali své majetky církvi ze strachu před "soudným dnem" [51]. Konec světa však nepřišel a církvi nezbylo než svést všechno na známé Ježíšovo upozornění

Mt.24:36	<i>O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.</i>
----------	---

Poznámka: Poučena touto zkušeností se katolická církev do dalších konkrétních prorockých už nepouštěla a nepouští. K lítosti svých věřících ovšem.

Ostatní církve křesťanstva

Ostatní křesťanské církve, které postupně vznikaly na podkladě reformačních procesů, postupovaly rovněž podle vyzkoušeného schématu. K jejich založení bylo nutné nabídnout něco nového a přitažlivého, aby přilákaly věřící. Nové myšlenky byly zpravidla opřeny o alespoň některá tato témata:

- Kritika zlořádu předchozí církve (církvi) a prohlášení o její (jejich) nenapravitelnosti [52]
- Oznámení nového data konce světa a druhého Kristova příchodu
- Vnesení národnostního (nacionalistického) odlišení
- Oznámení nového a zajímavého výkladu některých biblických nauk

Byl-li oznámen opět konec světa, situace se opakovala.

Poznámka: Takto povstalo i husitství, které dokonce na poměrně velkém území dobylo vojensky i moc. Potíž nastala, když nevědělo, co si s touto mocí počít. Jedna skupina (ta primitivnější) neustále čekala na Kristovo zjevení a na jeho návod k dalšímu postupu. Protože se nemohla dočkat, vynucovala si své potřeby k životu a existenci vojenskou silou ("spanilé jízdy").

Nové církve přitom byly těmi dřívějšími označovány standardně jako sekty a podle aktuálně reálných mocenských možností stíhány. Ostatní se jím vysmívaly za nesplněná proroctví, jako kdyby se o to nepokoušely dříve ony samy.

Judaismus

Judaisté věří, že oni se stanou národem vládnoucím nad celým světem, a že oni budou ukazovat lidstvu cestu k záchraně.

Poznámka: Je nutné upozornit, že jejich cíle rozhodně nejsou srovnatelné s Hitlerovským nacismem, který povyšoval Němce na nadlidi a ostatním národům určoval roli středověkých otroků. Antisemitismus nelze pokládat za podložený židé se snaží být objektivně užitečnými celému světu (i když přirozeně nikoli zadarmo). Vytknout mu lze jen nacionalismus, kterým však trpí většina národů světa, ne-li všechny.

Jejich proroctví nejsou vyslovována veřejně (aby nevyvolali proti sobě nenávist) a proto nemají problémy s jejich splňováním. Není také známo, že by vyslovovali očekávání splnění svých cílů k nějakým kalendářním datům. Protože však věděli, že období trestu Židů bude velmi dlouhé, zvykli si na čekání a jsou relativně trpěliví.

Islám

Naprostá oddanost muslimů nevyžaduje žádných důkazů čehokoli a proto se islám časově vymezenými proroctvími vůbec nezátěžuje.

Problémy s byrokracií

Proč církve nedokáží pozitivně reagovat na příležitost?

Vůdcům a úředníkům církví ve skutečnosti už téměř vůbec nejde o Boha a - ať už namlouvají (především sobě, avšak i ostatním) cokoli - máme co do činění pouze a jedině s "Parkinsonovským" problémem byrokracie, která žije [53] z toho, že mnoho slušných lidí u nich důvěřivě hledá východisko ze všudypřítomného a hlavně rostoucího a všezničením hrozícího zla.

To však také není nic mimořádného. Vždyť přece úplně vše, po čem je mezi lidmi velká poptávka, se vždy pokouší někdo zpeněžit, zbohatnout na tom a hlavně získat prostřednictvím toho moc, ať už jde o majetek, nápad, technologii, hru či ideologii.

A skoro vždy se to podaří.

Poznámka: Zdůrazněme, že nekritizujeme církve jako takové pouze jejich byrokracii!

Vývoj církví

A tak v každé církvi vždy najdeme

1. napřed geniálního objevitele (zde nového učení), který obvykle na počátku stojí "sám proti všem",
2. pak geniálního popularizátora - zakladatele (nové organizace),
3. dále výborného manažera - budovatele,
4. a nakonec vždy schopného správce - úředníka, který "střeží něčí odkaz" (jako kdyby byl odkázán jen jemu) a hlavně svou moc. A jako každý úředník se snaží rozmnožit své podřízené nikoli konkurenty. [54] Kvalita vedoucích úředníků tím soustavně klesá. Duchovní odkaz je proto posléze zakonzervován a až na řídké a časově omezené výjimky [55] o nějakém dalším duchovním vývoji už nemůže být ani řeči.

To je obecně platné vývojové schéma církví (a samozřejmě nejen jich).

A to je také zdánlivě značně pesimistický obraz situace pro věřící, protože by to zpochybňovalo kvalitu Boha jakožto tvůrce nenapravitelného a tudíž špatně stvořeného lidstva a dále jeho schopnost vynutit si slíbený spravedlivý stav světa. Ostatně je to i jeden z argumentů ateistů.

Takže je to beznadějné?

Podívejme se však na některé kladné stránky církví. Proti "světským" organizacím je zde přece jen rozdíl:

Být v čele náboženské církve mohou být jen lidé dvou druhů:

1. druh - lidé mimořádně ničemní se zcela zvrácenou morálkou, kteří lžou ve všem co říkají i dělají; prostě ti nejhorší z nejhorších. Takoví lidé však nevydrží předstírat svou loajalitu Bohu (požadujícímu naopak nejvyšší morálku) dlouho. Jejich ničemné cíle se vždy brzy projeví a církev se jich musí dříve nebo později zbavit, nemá-li ztratit všechny své věřící. Čas od času však tam takoví lidé na určitou a většinou relativně krátkou dobu proniknou.
2. druh - lidé, kteří jsou současně věřícími i byrokraty. Tito lidé musí sami sebe i se navzájem trvale přesvědčovat, že jejich "nedokonalost" (o které samozřejmě vědí) není tak velká, aby je diskvalifikovala z jejich funkcí a postavení. Jejich cíle jsou zvláštním a bohužel neorganickým spojením cílů jejich Boha a cílů jich samotných jde totiž o kompromis mezi dvěma neslučitelnými tendencemi:
 - o Bůh žádá trvalý rozvoj svého lidu,
 - o udržení funkce v úřadu si však žádá konzervování stavu.

Korupce mocí zatím vítězí, a tak se úředníci znovu a znovu pokoušejí utiшит své svědomí tím, že si nechají svým poslušným aparátem namlouvat, jak jsou dobří a potřební. Kromě toho se pravidelně a často modlí a doufají, že když je Bůh netrestá, nemohou přece být tak špatní. O to více dohlížejí na morálku podřízených a snaží se "sloužit" svému Bohu "tradičním", ve skutečnosti často až fanatickým způsobem. Jsou to tedy lidé, kteří (na rozdíl od většiny "světských" vládců) mají svědomí a opravdu usilují o jistý druh skutečné spravedlnosti.

S jedinou výjimkou:

Boží spravedlnost (dle jejich mínění) jim musí zajistit přinejmenším dosavadní postavení, nebo ještě lépe povýšení. A to jak nyní, tak (a to zejména) i v novém Božím království. Hlas svědomí, který jim toto připomíná, v sobě usilovně potlačují, protože "všemohoucí Bůh by jim přece nedovolil zůstat ve funkcích, kdyby se tam nehodili" (jak se domnívají). O svém názoru sice občas pochybují, ale sama tato jejich pochybnost je jim důkazem, že jsou pokorní. Ti nejvyšší často svému Bohu v modlitbách nabízejí abdikaci, ale to dělají proto, že tiše doufají, že jím nebudou odvoláni. Neuvědomují si, že ani do svých funkcí ve skutečnosti nebyli dosazeni Bohem. Mají sice mechanismus, který je dosazuje do funkce a o kterém věří, že ho řídí Bůh, ale stejný mechanismus ke svému odvolání už nemají. Tak je vlastně může (v jejich mysli) odvolat jen nějaký mimořádný jev, který je svým už charakterem z oblasti jevů velmi málo pravděpodobných a který se tím prokáže jako vyvolaný Bohem. Tento jev však je už z požadavku mimořádný a tudíž vysoce nepravděpodobný. Takovými (průhledně statistickými) úvahami si utěšují svá svědomí.

Vůdcové církví

Můžeme tedy říci, že (až na dočasné výjimky) v čele církví [56] stojí většinou relativně slušní lidé, kteří jsou však povinně fanatičtí a přitom byrokraticky konzervativní. A tak ať chtějí či nikoli, jejich hlavní profesí není ani tak zkoumání Boží vůle, ale především snaha udržet u moci svou církev a samozřejmě i sebe. K tomu užívají speciální druh politiky, z níž jsou vyňaty jen evidentně podvodné metody.

Je tato situace slučitelná s Boží vůlí?

Na to se musíme najít odpověď v té části Bible, která je společná všem třem náboženstvím v tzv. Starém Zákoně.

Tam je třeba si uvědomit, že Izraelité byli smlouvou s Bohem vychováni k osobnímu i společenskému morálnímu růstu. Až na výjimečné situace (východ z Egyptského otroctví spojený s válčením) nedostali od svého Boha příkaz k vytvoření hierarchické správní struktury! Podle Zákona měli jen velekněze a chrám s kněžími, jejichž úkolem bylo vysvětlovat a aktualizovat Zákon podle potřeb vyvíjející se společnosti. Kněží měli jen velmi omezenou pravomoc a správa země byla na strukturách, které si zvolili lidé sami! Dokonce i v době, kdy Izraelité začali mravně upadat jako celek v době Soudců, nedostali žádného krále ani jeho úředníky! Výkonná moc ležela v rukou lidí, kteří měli přirozenou autoritu tzv. knížat.

Poznámka: Knížata neměla moc úředně zakotvenou a tudíž neodvolatelnou nebo dokonce dědičnou jako měli králové. Byla nahraditelná a nahrazovaná v případě, že se objevil někdo lepší.

Když se Izraelité nechali zmanipulovat po takové stálé moci toužícími lidmi (nejspíše některými knížaty a staršími) a nechali je svým jménem žádat na soudci Samuelovi o krále, dozvěděli se, že jim bude vyhověno, i když "pohrdli svým Bohem jakožto králem". (1.Samuelova 8. kapitola). Z této kapitoly [57] jsou zcela jasně patrné dvě věci:

- Katolické tvrzení, že "hlas lidu hlas Boží" (vox populi vox Dei) není pravdivé.

- Bůh "ustupuje" požadavkům lidí proto, že podle jeho koncepce je nejvyšší hodnotou, kterou mají pěstovat, jejich svobodná vůle, a nejvyšším cílem pak jejich jednání na základě vlastních nabytých a pravdivě vyhodnocených zkušeností. Jde však o dočasné ústupky, nikoli o cílový stav.

Aniž bychom se nyní pouštěli do podrobností konstatujeme, že Bůh Jahve (Jehova) ponechal svůj lid pod vládou byrokratů proto, aby lidé na vlastní zkušenost poznali, že toto není jeho vůle a doporučení. Jestliže použijeme slov apoštola Pavla, který řekl:

1.K.10:13	<i>Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.</i>
-----------	---

pak konstatujeme, že lidé se pravidelně dopouštějí porušování této zásady a to takto:

Dávají svým zástupcům všeho druhu (tedy i kněžím a náboženským vůdcům) příliš mnoho moci, čímž je vy stavují zkouškám, které jsou nad jejich síly! Všichni psychologové přece vědí, že

moc korumpuje

A tak tito vůdcové prostě nemohou odolat moci, které takto nabyli, a vina je tedy jen a jen na řadových členech! Obviňovat proto vůdce ze špatných vlastností je vlastně nemorální. [58]

Poznámka: Světské zákony v demokratických zemích čelí tomuto vlivu tím, že "natvrdo" omezují délku funkce nejvyšších představitelů (následkem je však často krátkozraká politika těchto vůdců, směřující k rychlým efektům na úkor budoucnosti).

Náboženští vůdcové se nechávají jmenovat převážně doživotně (jako diktátoři); nelze se tedy divit jejich chování.

Z uvedeného je zřejmé, že i v tomto případě platí:

Každý lid má takovou vládu, jakou si zaslouží (!)

Božím cílem je, aby lidé sami učinili vše pro nápravu (vždyť se přece sami nazývají *Božími služebníky*) a nemají právo očekávat, že tomu bude opačně. Od Boha směji očekávat pomoc tehdy a jen tehdy, když už náprava skutečně nebude v jejich silách. Smyslem toho je, aby si lidé důkladně zapamatovali zkušenost, že jejich nezodpovědnost (na příklad ve volbách) je může důkladně vytrést, a to na někdy velmi dlouhou dobu! Vždyť na příklad i Hitler vyhrál demokratické volby. [59]

Kolikrát dostali věřící možnost řídit růst nově vzniklé církve, přitom však možnost jejího ovlivnění v začátcích až trestuhodně zanedbali! Ale (a to zejména v dnešní době) mají možnosti ovlivnit i tradiční církve. Každá církev přece potřebuje peníze a zákonný prostor pro svou existenci, a to jsou prostředky, které i věřící mají ve svých rukou; jednak jako plátcí daní a příspěvků a jednak jako voliči. Kromě toho existují v demokratických zemích masové

informační prostředky a i ty lze užít k nátlaku na vedení církve, aby buď dobrovolně omezila svou moc nebo aby byla její moc omezena zákonem. Tam, kde je u moci svévole, zpravidla nezbývá než utéci. [60]

Lze dokonce říci, že **dokud lidé, hlásící se k Bohu Jahvemu (Jehovovi) [61], sami neznemožní vůdcům svých církví soustředit ve svých rukou všechnu výkonnou moc, nemohou a nesmějí počítat s Boží pomocí. Pokud v to doufají, prokazují tím svou nezralost a poskytují tak důkaz o tom, že popsaný stav dosud nedokonal své výchovné dílo.**

Odpověď na otázku v názvu odstavce tedy zní: Ano, popsaná situace **je** v souladu s Boží vůlí.

Je nutné se zorientovat

Dejme tomu, že se stane zázrak a že všichni lidé hlásící se k Bohu Jahvemu (Jehovovi) povstanou a vynutí si ve svých církvích nápravu věcí. Tím by se skutečně velmi mnoho věcí změnilo k lepšímu a asi by došlo ke zkoumání vlastních nauk a k velkému posunu v poznání tohoto Boha. Dokonce by to možná vedlo k definitivnímu vyřešení všech problémů.

Bohužel však všichni víme, že něco podobného se ještě dlouho nestane, a to pro ustrašenost až zbabělost většiny úvah schopných členů církví. Popsaná změna se sice určitě jednou opravdu uskuteční [62], ale bude to ještě hodně dlouho trvat, a stav poškození přírody a demoralizace mnoha lidí už odklad radikálního řešení nesnese.

Lidstvo jako celek prostě ještě není ani zdaleka zralé k takové celosvětové akci. Je nutné postupovat jinak.

Co k tomu říká ten Bůh, jehož hledáme?

Bůh žádá, aby lidé využili své inteligence

a rozumu, který dostali, k tomu, aby se sami zorientovali v tom, co je jeho vůlí. Říká přece svému lidu:

Dt.4:29	Odtamtud budete hledat Hospodina, svého Boha; nalezneš ho, budeš-li ho opravdu hledat celým svým srdcem a celou svou duší.
Ž.27:8	Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: " Hledejte mou tvář. " Hospodine, tvář tvou hledám.
Iz.1:17	Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníkovi, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.
Sf.2:3	Hledejte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.
a jinde	1.Pa.16:11; 2.Pa.11:16; 15:15; 20:4; Ž.105:4; Iz.45:19; Jr.29:13; 50:4; Oz.3:5; 5:15; Am.8:12

Jestliže jsme volili Boha jménem Jahve (Jehova), potom jsme volili jako vodítko od něj napřed hebrejská svatá písma.

Poznámka: Zájemce najde v další knize této série podrobné vysvětlení pojmů jako je inspirace Svatým Duchem a řady dalších.

Co znamená návod "**hledejte Boha**"?

V textech uvedených v minulém odstavci Bůh vyzývá i k *hledání práva a spravedlnosti*. *Hledat spravedlnost* znamená snažit se (samozřejmě postupně) pochopit přesně principy Boží spravedlnosti a naučit se je uplatňovat. Z toho vyplývá, že *hledat Boha* znamená snažit se poznat všechny jeho vlastnosti a jejich principy a naučit se jim.

To nelze bez využití rozumu, inteligence a poznání jeho zákonů. Proto Bůh též vyzývá:

Ž.32:9	Nebud'te jako kuň či mezek bez rozumu
Ž.49:21	Člověk, byť byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, jež zajdou.
Ž.53:3	Bůh na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli.
Př.8:5	Prostoduši, pochopte, v čem je chytrost, hlupáci, pochopte, v čem je rozum!
Př.10:13	Na rtech rozumného se nalézá moudrost, kdežto hůl dopadne na hřbet toho, kdo je bez rozumu.
Př.10:21	Rty spravedlivého připravují pastvu mnohým, ale pošetilci umírají na to, že jsou bez rozumu.
Př.28:11	Boháč se zdá sám sobě moudrý, ale nuzný, který má rozum, ho prohlédne.
Da.2:21	On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum.
a jinde	Ž.119:34,73,144,169; Př.11:12; 23:4; 28:16

Tytéž myšlenky najdeme samozřejmě i v křesťanském Písmu:

Mt.6:33; L.12:31	Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno . Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.
Mt.7:7; L.11:9	Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.
Ko.3:1	Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi , kde Kristus sedí na pravici Boží.
1.P.3:11	odvrať se od zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj.
1.Te.5:21	Všecko zkoumejte, dobrého se držte,
a jinde	Jan 7:34; 8:21; 13:33; Ef.6:10
M.12:33	a milovat jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc, než přinášet Bohu oběti a dary."

Zj. 13:18

To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.

Máme tedy užívat rozum a moudrost. Protože moudrost je schopnost učit se a poučit se ze zkušeností vlastních i cizích, je nutné podívat se do minulosti.

Ještě si však upřesněme odpověď na otázku:

Proč vlastně máme Boha hledat?

Nejvyšší hodnotou, kterou má lidstvo podle Božího plánu dosáhnout, je svobodná vůle celé lidské společnosti a v jejím rámci i každého jednotlivce. Bůh zasahuje do vývoje lidí jen tehdy, když hrozí zánik lidstva. Přeje si, aby lidstvo volilo jím doporučenou cestu nikoli v důsledku jeho nátlaku, ale na základě vlastních zkušeností, a tedy svobodně. S lidmi jedná stejně jako dobří rodiče se svými dětmi, a protože tyto jeho "dětí" se již dávno považují za "dospělé", ponechává je buď bez pomoci, nebo s nimi vlastně s částí z nich uzavírá smlouvu jako s dospělými (pokud ovšem chtějí).

Svou vůli nám nejen nevnučuje, ale (aby bylo jasné, že jde o projev naší vůle) dokonce nám říká, že poznat jeho vůli nemůžeme bez značné námahy, vyžadující usilovné učení.

První, co proto musíme studovat, jsou smlouvy nabídnuté lidem.

Bůh nabídl lidem smlouvy

Judaismus - neukončená první smlouva

Svou první smlouvu (kterou nezpochybňují ani křesťané ani následovníci Mohameda) Bůh uzavřel nikoli pouze s jednotlivcem Abrahámem ale i s jeho s potomky. [63] Podívejme se na její zásady:

Proč byla první smlouva uzavřena s potomstvem Abraháma?

Předností Abraháma (tou předností, která ho činila výjimečným mezi všemi ostatními lidmi na světě) bylo to, že byl schopen obětovat Božím cílům i svého vlastního syna. Tento člověk věřil svému Bohu bezvýhradně. Věřil, že Bůh není podvodník, když mu slíbil, že skrze syna Izáka bude mít velmi četné potomstvo.

Gn.17:21

Ale svoji smlouvu ustavím s Izákem, kterého ti porodí Sára příštího roku v tomto čase."

Proto když jej tento Bůh požádal o oběť tohoto syna, věřil, že původní slib bude přesto splněn, i když nevěděl jak. Jeho důvěra svému Bohu byla příkladná a Boží zákony dědičnosti dávaly naději na příkladné potomstvo. Cílem bylo vybudovat vzorový národ, který by svým příkladem ukazoval cestu k nápravě a k záchraně celému lidstvu. Vzorový národ musel uvěřit svému Bohu, že cesta, kterou mu ukázal, je cestou nejen správnou, ale i schůdnou. Národ pak

musel budovat své vlastnosti aniž by sám viděl před sebou nějaký úspěšný vzor, a proto nutně musel svou důvěrou v Boha vynikat nade všechny ostatní národy.

Proč žádal Bůh obět' Izáka?

Stručně řečeno: Podle rozhodnutí v Edenu ztratilo lidstvo právo na existenci, [64] a s odsouzeným na smrt nelze uzavírat smlouvy s plněním v době, kdy už nebude žít (na tuto dobu se odsouzený už nemůže nikomu k ničemu zavázat). Jestliže však Bůh požádal člověka o život jeho jediného syna a člověk byl ochoten ho obětovat vzniklo pro člověka reciproční právo:

Člověk od té doby smí požádat Boha o život jeho (Božího) Syna, a dokonce má na něj nárok.

Toto byla příprava na právní podklad výkupní oběti za lidstvo. Podrobnější výklad je ve studii o výkupní oběti Ježíše Krista.

Podstata smlouvy

V mosaické smlouvě reagoval Bůh na indukovanou potřebu prvních lidí znát předčasně dobré i zlé. To znamenalo dozvědět se, jaké jejich chování je objektivně správné (vedoucí k dobrým výsledkům), a nesprávné (vedoucí ke zlým následkům). Smlouva tedy obsahuje soupis zásad v tomto smyslu, a dále množství příkladů pozitivních i negativních. Je v ní uvedeno, co smluvní lid obdrží, bude-li jednat v souladu se zásadami označenými jako dobré, a jaké následky bude mít, nebude-li se vyhybat skutkům označeným jako zlé.

V případě, že lid bude jednat správně, se Bůh zavázal k uskutečnění těchto plánů blahobytu:

1. Smluvní lid se stane vzorem pro všechny ostatní národy. Budou z něj vybírání vychovatelé ostatních národů a tak se tento lid zaslouží o záchranu celého lidstva (Gn.22:18).
2. Lid dostane své vlastní území, na němž bude mít zaručeny optimální klimatické podmínky nutné pro bohatou a pravidelnou úrodu.
3. Lid dostane ochranu před nemocemi všeho druhu a bude mu zaručeno plné zdraví.
4. Území smluvního lidu bude chráněno před napadením cizími agresory.

Správa smlouvy

Pro případ porušování zásad smlouvy jednotlivci či malými skupinami smlouva obsahovala zákonnou část. Zákon se týkal věcí správních i trestních a tresty v něm uvedené byly voleny tak, aby přestupníci byli především napravováni a vychováni, nebo alespoň aby se duchovní nákaza dál nešířila. V případě skutků nejen zlých ale hlavně inspirujících okolí byly určeny tvrdé a zstrašující tresty. Správa zákona a výchova byla svěřena kněžím a vyšetřovatelům (soudcům). Též výkon trestů byl většinou ponechán v jejich rukou.

Garance potrestání nejtěžších zločinů

S jedinou výjimkou: Ve třech speciálně jmenovaných případech se (v případě, že zločin nebude oznámen, vyšetřen a potrestán) **zavázal sám Bůh** ke zvláště přísnému trestu: Všechny

viníky [65] nejenže potrestá smrtí, ale (aby tyto nejhorší činy měly co nejmenší naději na opakování v další generaci) usmrtí i všechno jejich potomstvo. Byly to tyto zločiny, které Bůh Jahve (Jehova) označil jako nejtěžší a při jejichž spáchání nesměla být viníkovi dána žádná šance:

- I. Vina krve (zabíjení nevinných, nezákonná manipulace s krví a její požívání).
- II. Obětování (usmrcování) živých dětí (božstvu jménem Moloch [Molek] nebo jemu podobnému).
- III. Spiritismus (snaha o dorozumění se s mrtvými).

Smlouva obsahovala i části týkající se porušování zásad celým národem respektive jeho rozhodující většinou. V tom případě se k výchovným trestům zavázal rovněž sám Bůh.

Smluvní lid se ukázal nedostatečným

Už na samém počátku záchrany z egyptského otroctví, po přechodu moře a zničení egyptského vojska, se lid projevil jako samolibý a vzpurný. Protože se začal považovat za někoho, kdo má pro Boha vysokou cenu, stačilo, aby (na základě inspirace pokorných Egyptanů, kteří s nimi odešli tzv. proselyty) na cestě do Zaslíbené země pocítil jen trochu potíží, a už se klonil k tomu, aby se vrátil do Egypta. Ovšemže nikoli zpět do otroctví: Egyptská moc byla "jeho Bohem" přece sražena na kolena! Vrátili by se zpět jako vítězové jako onen "zvláštní národ králů a kněží" (Ex.19:5,6), jak jim koneckonců Bůh přece slíbil! Nač dlouho čekat, když to mohou mít hned!

V určitém okamžiku se ukázalo, že ještě větší lidskou vadou je zbabělost _jakožto projev nedostatku úcty k pravdě a ověřeným skutečnostem, a z ní plynoucí nedůvěry k Bohu nevíry či nevěry. Vyvolený národ se v kritických chvílích prokázal právě v této oblasti jako nedostatečný.

První taková situace nastala, když musel Mojžíš vystoupit na 40 dní na horu pro zákon. Národ se upnul na svého lidského vůdce a Árón musel lidu, vystrašenému dlouhou absencí tohoto vůdce, udělat místo Boha zlaté sochy telat jako modly. Bůh zareagoval:

Ex.32:10	<i>Ted' mě nech, at' proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ."</i>
----------	--

Druhá situace nastala při návratu zvěďů ze zaslíbené země. Lid ukázal, že jeho víra v Boží sílu je příliš malá, a zbaběle žádal, aby směl zemřít na poušti. Bůh zareagoval stejně:

Nu.14:12	<i>Budu ho bít morem a vydědím jej, a z tebe učiním větší a zdatnější národ, než je on."</i>
----------	--

Rozhodující Abrahámovský gen víry zůstal zřejmě jen Mojžíšovi; většina ostatních jej postrádala.

Mojžíš Boží řešení odmítl

V obou případech Mojžíš prosil Boha o odpuštění. Tím však celou situaci značně zkomplikoval:

Vystavil tím Boha situaci, ve které by se Bůh splnil-li by svou hrozbu jevil jako méně milosrdný než člověk Mojžíš. Protože Bůh usiloval o to naučit svůj lid právě této vlastnosti - milosrdenství, Mojžíš si tak vynutil prominutí trestu, a to přesto, že lid se nenapravil, a nakonec jako celek svého Boha skutečně zradil. Bůh na to Mojžíše upozornil slovy:

Dt.31:16-18,20,21	Hospodin řekl Mojžíšovi: "Hle, ty ulehneš ke svým otcům a tento lid povstane a bude smilnit s cizími bohy země, do níž vstupuje, opustí mě a poruší mou smlouvu, kterou jsem s ním uzavřel. V onen den vzplane proti němu můj hněv. Opustím je a skryji před nimi svou tvář. Bude za pokrm svým nepřátelům a stihne ho mnohé zlo a soužení. V onen den řekne: "Zdali mě nestihlo toto zlo proto, že můj Bůh není uprostřed nás?" A já onoho dne skryji nadobro svou tvář pro všechno to zlo, jehož se dopustil, když se obrátil k jiným bohům. <u>Já ho totiž uvedu do té země, oplývající mlékem a medem, kterou jsem přísežně slíbil jeho otcům, ale on bude jíst, nasytí se a ztuční a obrátí se k jiným bohům. Jim budou sloužit, mne zneváží a mou smlouvu zruší.</u> Až pak na něj dolehne mnohé zlo a soužení, bude tato píseň, jež neupadne v zapomenutí v ústech jeho potomstva, vypovídat proti němu jako svědek. Znam výtvary jeho mysli, vím, co udělá dnes, ještě dřív, než ho uvedu do země, kterou jsem mu přísežně slíbil."
-------------------	--

Mojžíš na základě toho důrazně varoval lid:

Dt.31:27-29	Vždyť já znám tvou vzdorovitost a tvou tvrdou šíji: Hle, už dnes, kdy ještě mezi vámi žiji, vzdorujete Hospodinu; tím spíše po mé smrti! Svolajte ke mně všechny starší svých kmenů a své správce. Chci před nimi vyhlásit tato slova a dovolat se proti nim svědectví nebes i země. <u>Vím, že po mé smrti zabřednete do zkázy a sejdete z cesty, kterou jsem vám přikázal. V posledních dnech vás pak potká zlo,</u> protože jste páchali to, co je zlé v Hospodinových očích, a uráželi ho dílem svých rukou."
-------------	---

Vzápětí následoval soud, protože Bůh věděl předem, jak celý vývoj dopadne:

Dt.32:5,19,28,35	<i>Pokolení pokřivené a potměšilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestalo být jeho syny. Hospodin to viděl. Odvrhl je, uražen skutky svých synů a dcer. Je to pronárod, jenž ztratil soudnost, nejsou schopni porozumět. Má je pomsta i odplata, přijde včas a jejich noha zakolísá, den jejich béd se blíží, řítí se na ně, co je jim uchystáno."</i>
------------------	---

A skutečně: Izraelité byli nakonec vyhnáni ze své země a rozehnáni do celého světa a pronásledováni přesně tak, jak jim Bůh předpověděl (Lv. 26. kapitola).

Žádný člověk nebyl milosrdnější než Bůh

Vývoj ukázal, že Bůh dobře věděl, proč navrhl Mojžíšovi tak drastické řešení situace. Mojžíš se podobal Abrahámovi [66], který v domněnku, že Bůh je příliš tvrdý, smlouval s ním o nejnižší počet "spravedlivých" v Sodomě. Když "usmlouval" tento počet na deset, domníval se, že zachrání město. Jaké asi bylo jeho překvapení, když zjistil, že z celého města (a jeho okolí) byl přijatelným jen jediný člověk - jeho příbuzný Lot který samozřejmě zachráněn byl (Gn.18:23-33; 19:16)!

Bůh se prostě ukázal ve zcela opačném světle: Prokázal, že pro záchranu svého lidu a (jak si později ukážeme) lidstva vůbec učiní vše, co je vůbec možné, tj. vše, co není v rozporu s jeho základními zásadami a zákony, na nichž postavil celou svou koncepci stvoření.

To je ovšem těžko pochopitelné člověku, který vidí především sebe.

Šance pro Izraelity

Stejně i pro Izraelity, kteří ho zradili, připravil řešení vedoucí k nápravě (podrobně je o něm pojednáno ve studii o výkupní oběti Ježíše Krista). Do tohoto řešení patřily i ony již zmíněné drastické kroky:

- Rozehnutí smluvního lidu do celého světa a
- jeho podrobení tvrdým procedurám, působícím jeho ponížení a vychovávajícím k pokoře.

Izraelité proto oprávněně neztratili naději a doufají v zaslíbení, že Bůh Jahve (Jehova)

Dt.32:43	{Pronárody zaplesejte s jeho lidem, vždyť on pomstí krev svých služebníků, vykoná nad svými protivníky pomstu a svou zemi, } svůj lid zproští viny [67].
----------	---

Stav Božího lidu Izraelského však byl mnohem horší. Izraelité se naučili svého Boha klamat. Nejen jemu ale i sami sobě předstírali, že mu slouží a řídí se smlouvou s ním, zatímco ve skutečnosti změnili a doplnili její ustanovení tak, že celý její smysl zvrátili. Boží vládu [68] nahradili vládou předpisů byrokracií. Naučili se plnit viditelné a kontrolovatelné věci formálně, když se však dařilo stále více klamat kněze i soudce, domnívali se, že buď lze oklamat i Boha, nebo alespoň, že takový postup je Bohu přijatelný.

Bůh Jahve (Jehova) samozřejmě takové pokusy zjistil hned v zárodku a ve snaze odvrátit katastrofu jim připravoval novou smlouvu, takovou smlouvu, která by neobsahovala ustanovení o trestu smrti:

Iz.55:3	Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná."
Jr.31:31,32	"Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským <u>novou smlouvu</u> . Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok

Hospodinův.

Úpadek se však stále více prohluboval a nepomohl ani trest 70 let vyhnání do Babylóna. A aby to nebylo málo, Izraelité se začali hromadně dopouštět výše zmíněných nejtěžších zločinů. Nakonec nastala vůbec nejhorší možná situace: Izraelité zavinili, že Jahve (Jehova) byl nucen na ně na všechny vztáhnout svůj vlastní závazek o úplném vyhlazení! [69]

Izraelité se však v té době paradoxně cítili téměř nevinní, a proto stále více naléhali na svého Boha, aby konečně splnil svůj slib: zbavil je útlaku Římanů a navrátil jim jejich dřívější království. Ve své otupělosti si představovali, že oni svůj díl smlouvy již splnili a že na řadě je nyní jejich Bůh! Vůbec si neuvědomovali, že oni svou smlouvu "splnili" ve zvráceném smyslu slova, a že tím krokem, ke kterému svého Boha tak vehementně nutili, bude jejich téměř totální likvidace. [70]

Dnešní Izraelci většinou nevědí, že Bůh je nemůže zprostit viny tím, že jim prostě jen odpustí. Nic takového totiž v zákoně nemají, a Jahve (Jehova) je přece Bohem práva a spravedlnosti! Tak zvané "časy národů" [71] sice již skončily (a to na přelomu roku 1948-9) ale Bůh s nimi spokojen není. Dokazuje to mj. i skutečnost, že sice dostali zpět část svého dřívějšího území, ale právě jen část (o Abrahámovské rozloze [od Nilu k Eufratu] vůbec nemluvě), a nyní je zřejmé, že další rozšíření už není reálné vůbec.

A nejen to: Stále se na ně vztahuje ona klauzule o úplném vyhlazení!

Bůh je může zprostit viny opět jen zákonným způsobem. Ten způsob spočívá v tom, že to někdo musí "odnést" ("zaplatit") za ně, vykoupit je! [72]

Protože Bůh uzavřel smlouvu nejen s Mojžíšem a jeho prostřednictvím s přítomnými Izraelity, ale i s jejich potomstvem, [73] může místo nich přijmout jinou osobu, která se proti smlouvě neprovinila a ovšem i její celé potomstvo. (Právně vzato může být toto potomstvo obětováno ještě před svým narozením.) Proto, ať se to Izraelitům líbí či nikoli, jejich jedinou šancí je přijetí výkupní oběti pomazaného Ježíše neboli Krista (který z tohoto důvodu nesměl mít potomky)!

Nad tímto faktem by se měli dnešní Izraelci velmi vážně zamyslet! Není totiž důležité, jestli to uznají či nikoli jejich **Bůh** (a nejen jejich) **pro ně více udělat nemohl, nemůže a také neudělá!** Hrozí jim třetí a definitivní zničení jejich státu a úplné vyhlazení všech, kteří Ježíšovu oběť neuznají! Podle našeho výzkumu se toto vše stane v generaci, která začala v roce 1948.

Vyzýváme Izraelce vzpamatujte se! Rozhodně neprovokujte svého Boha tím, že se budete dovolávat mosaické smlouvy ta vás pořád odsuzuje ke konečnému zničení !! Což nestačilo, že ze druhého zničení Jeruzaléma byli zachráněni jen ti, kteří uposlechli Ježíše a nebo se alespoň zpučně nedovolávali Mojžíšské smlouvy (tj. nebyli v ony dny svátků v Jeruzalémě)?

Mt.24:20 *Protož modlete se, aby utíkáni vaše nebylo v zimě aneb v svátek [KRA]*

Ale i naopak: Uznáte-li Ježíšovu výkupní oběť, dostanete vše, co vám bylo zaslíbeno. Rovněž vaše spory s ostatními národy se obrátí v pokoj.

Nezahod'te svou šanci tentokrát poslední!

Zeptejte se sami sebe: Chce snad Bůh po nás příliš mnoho?

Co však v době, kdy Izrael byl ve výkonu trestu?

Úsilí o záchranu lidstva se však kvůli jednomu národu nemohlo zastavit. Bylo nutné pokračovat a sám slavný král David ukázal, jak si představuje řešení situace, kdy se někdo prokáže jako svévolník:

Ž.109:8 *Dny at' jsou mu ukráceny, jeho pověření at' převezme jiný.*

Bůh jednal dále podle svých zásad:

Jr.18:10	<i>Budou-li se však dopouštět toho, co je zlé v mých očích, a nebudou mě poslouchat, budu litovat toho, že jsem slíbil prokázat jim dobré věci.</i>
Jr.27:5	<i>Já jsem učinil zemi, člověka i zvířata, která jsou na zemi, svou velikou silou a svou vztaženou paží <u>a dávám ji tomu, kdo je toho v mých očích hoden.</u></i>

Izraelité dostali příležitost přijmout novou smlouvu skrze Pomazaného Ježíše (Krista). Nová smlouva však postavila ostatní národy na stejnou úroveň s nimi a tato skutečnost byla pro ně kamenem úrazu. Izrael si totiž (v přesvědčení o své čistotě) začal pomalu ale jistě pěstovat pocit nadlidství a ostatními národy začal pohrdat. Vůbec nepochopil, že jeho nebeský Otec od něj žádal, aby se stal ostatním národům pěstounem, a to milujícím (nikoli povyšujícím se).

A tak, místo aby se chopili záchrany, zpupně kárali svého Boha za to, že si "nechal zaplatit obrovskou částku na obětech" a se splácením svého "dluhu" stále vyčkává.

Poznámka: Nenechme se mýlit tím, že obyčejný Izraelita možná takto ani neuvažoval. Vždyť již za soudce Samuele si Izraelité vyžádali krále, a jemu (respektive jiným svým zástupcům) tak přenechali právo hovořit za všechny. Tehdy pohrdli svým Bohem jakožto králem a zapomněli, že musí nést důsledky. Rozhodující proto byl postoj krále a velekněze. [74]

Dalším důvodem, proč byly přizváni členové i ostatních národů, byla skutečnost, že z Izraelitů přijala novou smlouvu jen mizivá část. Jejich úkol vzorového národa proto přešel na "duchovní" potomky nového "Izáka" Ježíše, tj. na ty, kteří se hlásili a hlásí k Ježíši Kristu jako ke svému duchovnímu otci. Tito "potomci" začali být nazýváni *kristovci* a odtud později *křesťané*.

Judaismus dnešní doby je jasně nacionalistický a proto morálně překonaný. Není to náboženství pro lidstvo jako celek, a je škoda, že si to mnozí novodobí Izraelité

neuvědomují. Ať si to připouštějí či nikoli, hlásí se vlastně k nacionalismu, a v Evropě nemusíme nikomu připomínat, co to je nacionalismus; tím méně jim.

Izraelité mají zvláštní druh ctižádostivosti, jakou většina jiných národů nemá je to touha po cti nejen vlastní osoby, ale především celého národa. Přejí-li si však, aby je ostatní národy ctily, pak bude nutné, aby jejich práce byla nejen zjevně prospěšná celému lidstvu (a to opravdu většinou je), ale především tak motivovaná. Pak se budou muset nacionalismu zříci. Až se jim to podaří, najdou cestu k uznání výkupní oběti pomazaného Ježíše.

Křesťanství - nesprávně pochopená druhá smlouva

Bohužel i první křesťané si o sobě udělali mnoho iluzí a začali se cítit lepšími lidmi. Považovali se dokonce už za tak dokonalé, že chtěli sice nevědomky ale vážně zavést do svého života principy, kterým dnes říkáme "komunistické", jako na příklad "každý podle svých schopností a každému podle jeho potřeb". Dávali všechny své prostředky do společných a rozdělovali je napřed apoštolové a pak starší sborů. Došlo to až tak daleko, že když apoštol Petr přišel na to, že dva noví křesťané manželé zatajili něco z odevzdávaných peněz, odsoudil je k smrti [75] (Sk.5:1-11).

Postupem času se zjistilo, že od dokonalosti byli křesťané ještě velmi vzdálení, a tak se od těchto pokusů ustoupilo. Kromě toho první křesťané většinou nevěděli, že dosažení slíbeného království není plánováno na jejich generaci, ale až na generaci čtvrtou.

Ježíšovo Boží království zde už bylo

Od zaslíbeného syna Izáka trvalo více než 400 let, než bylo ustaveno první Boží království na Zemi. Bylo nutné vychovávat celé čtyři generace, než jim mohlo být království svěřeno! [76]

Ale analogicky to platilo stejně i pro křesťany! Od zaslíbeného syna Ježíše trvalo přibližně stejnou dobu, než křesťané ovládli Řím a nastolili tak v něm Boží království podle druhé smlouvy! Stejně tak dlouho to mělo trvat ve všech ostatních národech.

Opakujeme: Boží království podle druhé smlouvy už bylo, nikoli bude! Nyní není konec nějakého "systému věcí", ale je to konec éry druhé (Ježíšovy) smlouvy!

Podobnost průběhu dvou smluv

Podobnost jde však dále:

- **Izraelité** měli mít jako krále Boha a vynutili si krále lidského.
 - **Křesťané** totéž udělali s veleknězem - vyžádali si lidského papeže.
 - **Izraelité** měli ovládnout celé Bohem určené území. Oni to však neudělali. Dodatečně se o to pokusil (avšak bez Božího příkazu) král David. Proto také za cenu velkých obětí (proto také nesměl postavit chrám) území sice nakonec dobyl, ale Izraelité o něj stejně brzy přišli. A nejen to: Okolní národy v tom již neviděli (a oprávněně) Boží nýbrž jen lidskou sílu. Rozzuřili se proto, a jejich nenávist vůči Izraelitům trvá dodnes.
-

- **Křesťané** měli ovládnout celou obydlenou Zemi a ani oni svou práci nedokončili. Později a dokonce ještě i v tomto století se o to pokoušeli a pokoušejí, avšak výsledek je stejný: To, co s vynaložením nesmírných obětí a prostředků dosáhli a možná dosáhnou, brzy ztratili a ztrácejí.
- A další.

Má se dnes kázat podle druhé smlouvy?

I křesťané měli již na počátku dobýt své území - tentokrát však celý svět. V pohodlném Římu se jim však mnohým z nich zalíbilo a intenzita kazatelské činnosti v ostatních zemích značně poklesla. Pozdě poznali, že Islám využil jejich liknavosti a odpozorovanými prostředky (propagandou) dobyl téměř stejné moci jako oni.

Když se to křesťané snaží dnes dohonit, jsou jako král David. Také příliš moc námahy a výsledek malý a ještě nejistý. Když Ježíš hovořil o kázání po celém světě, byl to úkol pro křesťany tehdejších čtyř generací nikoli pro dnešní generace.

Úkol opět nebyl zcela splněn. Proč však kázat o vládě (království) po dobytí moci? [77] Což se nesplnila slova proroka Daniele 7:27, že všechna království světa budou patřit Božím svatým? Křesťané přece dosazovali krále v téměř celém civilizovaném světě! Byli to proto oni, kdo vládli. Ano, často vládli špatně, ale to izraelští králové většinou také a přesto až do prvního pádu Jeruzaléma (asi roku 607 př.n.l.) to pořád bylo Boží království! A dokonce i potom to byl stále Boží lid, který měl smlouvu s Bohem!

Svou vinou křesťané ve větší části světa (kde moc měli) o svou moc přišli již v minulém století. Precedentem tohoto vývoje bylo severní desetikmenné království Izraele a jeho pád. Na části území si tuto moc podrželi (jako v judském království) až do první světové války. Pak si zavinili trest 70 let [78] a po tuto dobu jim vládli pohané - ateisté. Trest trval od konce války (1918) až do roku 1988. Pak, stejně jako v precedenčním případě, směli obnovit své chrámy a uctívání. Moc však již zůstala pohanům (stejně jako Kýrovi - Cýrovi a jeho nástupcům). [79]

Nyní se blíží konec druhé smlouvy a pozornost křesťanů se měla upírat ke smlouvě třetí. Stav křesťanství se však příliš neliší od stavu Izraelitů na konci první smlouvy. Sice (stejně jako tehdy) svými slovy očekávají příchod Mesiáše (tentokrát druhý), ale protože o něm téměř nic nevědí jejich předpovědi o něm jsou téměř vždy mystické a převážně nereálné. [80]

Všichni křesťané čekají příchod Ježíše Krista - čeká se zjevení Božích synů

Zmíněný stav popisuje Bible na mnoha místech. Apoštol Pavel se zmiňuje o stavu, kdy celé tvorstvo (tedy nejen Židé a dokonce nejen lidé!) bude čekat na ty, kteří je vyvedou z děsivého stavu ekologické i morální katastrofy (tzv. *velkého soužení, jaké dosud nikdy nebylo a ani již nikdy nebude* - Mt.24:21; M.13:19).

Ježíš varoval před falešnými Kristy a ukázal, jak bude možné je poznat. Popis pravého však uvést nemohl, protože by ho ti falešní napodobili k nerozeznání. Naopak popis pravého je v Písmu tak důkladně zapečetěn, že právě schopnost otevřít tyto pečete toho pravého identifikuje. Až se veřejně prohlásí bude provázen svými anděly oněmi Božími syny.

Ř.8:19	<i>Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů.</i>
	<i>Dychtivé očekávání tvorstva totiž čeká na zjevení Božích synů. [PNS]</i>

Konec druhé smlouvy

Dnešní křesťanské církve [81] většinou nevědí, že druhá (Ježíšova) smlouva je u konce, a ani nevědí, co to přesně znamená. Přesto jsou často ochotné se vzájemně přit o "pravdu", a namlouvají si, že by proti sobě již nezvedly zbraně. To však jen proto, že iniciovat další světovou válku jim nedovolí ateistická světská moc.

Dokazuje to jejich chování vůči náboženským teroristům (Severní Irsko aj.). Cožpak pro křesťana většiny církví neplatí "nezabiješ! "? Jak to, že náboženští vůdcové nevylučují ze svých řad ty, kteří se stali vrahy? Jak to, že neprohlašují veřejně, že ti, kteří vedou teror, prostě a jednoduše nejsou křesťané ale nejničernější hříšníci? Proč se křesťanství tupeno poukazováním na to, že "mezi křesťany se i dnes vedou války"? Jak to, že obě světové války vznikly v křesťanské Evropě?

Co to jsou za církve, kdy "ovocem" jejich výchovy byly národy, schopné téměř všeho zlého?

Křesťané (až na výjimky) neví skoro nic o tom, co lidstvo čeká. To je prokázáno už tím, že se nemůže shodnout na výkladu poselství Svatých písem. Žádná církev totiž nedisponuje tak dostatečnými poznatky, že by mohly být každým křesťanem považovány za přesvědčivé. Chmurné či naopak optimistické předpovědi mají buď z vědeckých publikací nebo z povinného optimismu víry. Samy však nedokáží ze Svatého Písma vyčíst nic více než proklamativní výzvy ke zlepšení morálky, a to ještě nikoli podle zcela jednotného kodexu. Téměř všechny mají svou existenci založenou na nějaké výjimečnosti, která ovšem má charakter dogmatu - jinak by totiž těžko zdůvodnily, proč existují odděleně od ostatních. Lpění na těchto dogmatech však současně automaticky vede k nevraživosti ba někdy až k nenávisti k ostatním.

Soudobé křesťanství je nedostatečné a nepřesvědčivé. A bezradné, protože si to uvědomuje.

Islám - předčasná třetí smlouva

Podmínky vzniku islámu

Jak již bylo řečeno, křesťané se velkou většinou zabydleli v kněžských funkcích dobyté Římské říše, a pramálo se jim chtělo jít pracovat k okolním "barbarům", obětovat své pohodlí, zdraví a často i život. Následkem toho se mnozí křesťané stali vzorem nikoli pro kázání po celém světě, ale pro získání moci, "teplého" úředního křesla, posléze bohatství a příjemného

života. [82] Do toho přistoupila všelijaká mystická "vysvětlení" tohoto nedobrého vývoje, a konečně spory o výklady, přičemž pochopitelně nejvíce slov o věrnosti měli ti, kteří toho chápali nejméně. V takové atmosféře postupně narůstala mezi přemýšlivými lidmi skepse o kvalitě křesťanství. Největší problémy přirozeně vyvolával rozpor mezi domnělou všemohoucností Boha a stavem jeho lidu, který tento Bůh "toleroval". Křesťané se také opět začali považovat za natolik lepší než byli účastníci první smlouvy Izraelité, že se vůbec nepoučili z jejich vývoje a opakovali množství jejich chyb, se stejnými či obdobnými následky.

Mnoho upřímných a naivních i když přemýšlivých křesťanů muselo být velmi zklamáno. Není divu, že se začaly stále více objevovat myšlenky o nepochopitelné Boží moudrosti a o tajemných mystických příčinách a důvodech všeho zla, které kolem nich rostlo jako plevel. Kdo chtěl porozumět, obvykle zabředl do zmíněného rozporu. Chtěl-li si takový člověk udržet duševní rovnováhu, zbyly mu jen dvě cesty:

1. Buď se pokusit nalézt řešení skutečně vědeckým výzkumem faktů. Takový člověk často vykonal pro křesťanství velmi mnoho, avšak zpravidla byl jako heretik vyobcován, pronásledován či někdy dokonce i nakonec usmrcen. Dnešní dobré překlady Bible i teologické analýzy máme právě díky mnoha takovým "renegátům". [83]
2. Nebo takový člověk zcela rezignoval na své myšlení, začal věřit, že to vše je nepochopitelná Boží vůle, přestal o tom uvažovat a nasazoval se pro druhé podle svého nejlepšího svědomí.

Hluboce se sklánějme před památkou těchto lidí. **Věřili na brzký příchod ráje a přitom prožívali peklo!** [84]

Nejlépe se asi vedlo těm, kteří byli tak prostí ve svém myšlení, že si tento stav vůbec neuvědomovali. Z nich se však bohužel často rekrutovali i ti nejhorší inkvizitoři. Inu, i tehdy platilo, že pošetilému je všechno jasné. Přemýšliví křesťané však upínali svou naději ke druhému příchodu Ježíšovu.

Vznik islámu

Netrpělivost udělala své. Nebylo divu, že na sebe nenechalo napodobení dlouho čekat:

Slušný, poctivý a velmi inteligentní Muhammad se seznámil se všemi největšími a nejkřiklavějšími rozpory té doby. Věděl o judaismu, měl kontakty s křesťany a znal jejich učení. Sám žil sice v dostatku, avšak kolem sebe viděl nepoctivost, podvody a mafianství nejhrubšího zrna, a viděl, že ani křesťanství si s tím nedokázalo poradit. I on hledal cestu k nápravě. Dozvěděl se o slíbeném příchodu Krista, a (popravdě řečeno) otevřel nebo alespoň pootevřel některé z "pečetí" informací určených tomuto novému Synu člověka.

Touha pro pravdu a spravedlnost vyústila v úpěnlivé přání angažovat se v této věci. Když nějaký inteligentní a možná přímo geniální člověk po něčem velmi touží, dokáže často s

problémem opravdu pohnout a někdy ho i vyřešit. Když však je ve věci ještě morální imperativ, k mystice je již jen krůček.

Pochopení některých podstatných věcí se stalo Muhammadovi signálem, že právě on je možná oním vyvoleným. Přidejme k tomu úspěch v argumentaci s lidmi, v této oblasti řádově slabšími, a první vítězství a k nabytí přesvědčení už nic nechybí, protože mystik nepotřebuje důkazy. Mystik věří ve zjevení, a když navíc bylo tolik přesvědčivých úspěchů ve studiu i činech?

Ne, nepokládejme Muhammada za nepoctivého; ten člověk zřejmě hluboce věřil tomu, co říkal! Byl to určitě člověk zapálený pro svou věc a měl mimořádné podmínky. Převyšoval své okolí znalostmi a inteligencí a nemohl se nedobrat charismatu morálního vůdce slabých. Poukazoval-li na zlořády kolem sebe, musel být přesvědčující, protože je musel vidět každý. Když ukázal na slepé uličky judaistů i křesťanů, nebylo možné nic seriózně namítat.

Vyhrával. Napřed jen argumentací, a později i silou. Jeho nástupci pak stále více silou. V islámu se absolutní poddajnost stala posléze sama sobě smyslem, takže zkoumání smyslu čehokoli, zejména zmíněných rozporů, se stalo zbytečností, a vítězství byla a jsou čím dále tím více získávána silou a politickým uměním.

A síla nastupuje vždy tam, kde dojdou argumenty, a obráceně.

Islám dnes

Dnešní Islám má snad ještě více rozporů než křesťanstvo, ale ona absolutní podřízenost převádí všechny rozpory na jednoduché schéma *přítel SYMBOL 180 f "Symbol" ls 11 ' nepřítel*. V případě křiklavých rozporů někdo z mocných vyhlásí *svatou válku* a je to. V prostředí absolutní podřízenosti nepochopitelné Boží vůli není třeba vyhlašovat ani obhajovat žádné Boží cíle a cesty. Hádky vlastně boje se vedou jen o prostředky.

Už dávno přestalo platit ono:

Za.4:6	<i>Nato mi řekl: "Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.</i>
--------	---

A nejen to. Ačkoli už u Mojžíše jsou stanovená pravidla, podle kterých se pozná pravý prorok (a Ježíš je musel také splnit), islám nevyhovuje. Ze všeho nejvíce v pohledu cesty vpřed. Islám se diametrálně liší od křesťanství například v postavení žen, jakož i milosrdenství vůbec. Když na příklad apoštol Pavel říká, že

Ga.3:24	<i>Zákon se tedy stal naším <u>vychovatelem</u> vedoucím ke Kristu, abychom byli prohlášeni za spravedlivé díky víře. [PNS]</i>
---------	---

Říká:

Na počátku 1. smlouvy byli Židé nemilosrdní stejně jako okolní národy. Milosrdenství se mohli naučit jen tím, že sami byli zachráněni jen skrze milosrdenství (když proviněním proti nejdůležitějším zásadám smlouvy propadli smrti a vyhlazení).

Poznámka: Dokud budou Židé pohrdat touto lekcí a Ježíšovou výkupní obětí [85], počítat s požehnáním svého boha Jahveho (Jehovy) nemohou.

Islám zcela změnil směr cesty, po které Bůh po obě předchozí smlouvy vedl svůj lid. Islám porušil kontinuitu této cesty tak podstatně, že můžeme zodpovědně prohlásit toto:

Islám odpovídá třetí smlouvě, kterou má zprostředkovat nový Pomazaný (Kristus). Tato smlouva však přišla předčasně a proto nemohla navázat na nové poznatky. Je proto zčásti neúplná a zčásti odchýlená (místy dokonce značně).

Věřící muslimové jsou zčásti připraveni na třetí smlouvu (v tom mají výhodu) a zčásti jsou zavedeni na zcela jinou cestu, ze které se budou muset vracet, a nelze zatím říci, zda na to budou dost silní. Potíž je hlavně v tom, že řadový muslim není připraven o teologických otázkách samostatně uvažovat, a nejvyšší úředníci těchto církví si nemohou dovolit vyhlásit změnu kurzu, aby nevyvolali vzpouru a neovládaný hněv. Máme proto vážné obavy, že islámské církve jsou (snad až na výjimky) nereformovatelné.

Ve kterém období se vlastně nalézáme?

- Období první smlouvy zjevně skončilo: Izraelské království a chrám byly zničeny, Židé byli rozehnáni do celého světa a novou smlouvu dosud neuzavřeli.
- Období druhé smlouvy dosud zcela neskončilo, protože zjevný druhý příchod Ježíše dosud nenastal.
- Období třetí smlouvy ve skutečnosti dosud nezačalo, protože tato smlouva vyžaduje ještě větší osobní samostatnost a islám směřuje na opačnou stranu.

Jsmetedy v období druhé smlouvy a to na jejím konci, jak si ještě ukážeme. Vzhledem k této skutečnosti budeme nyní Boží vedení hledat v celé Bibli.

[1] Mají mnohem více peněz na jejich nákup.

[2] Jenže nyní už nejde o vládu nejlepších (původní význam slova), ale o vládu nejdravějších.

[3] Jako příklad uveďme historicky nedávnou kolonizaci Ameriky.

[4] Na příklad stěhování národů, ale také odchod Izraelitů z Egypta.

[5] Autoři manželé Meadowsovi jsou členy tzv. Římského klubu.

[6] Největší úspory byly dosaženy ve velkých armádách převodem pohonu velkých (hlavně letadlových) lodí a ponorek na jaderný.

[7] a ještě jiné objektivní faktory

[8] do jisté míry jsou výjimkou tzv. islámské státy ovšem za cenu lidsky nepřijatelnou.

[9] O tomto stavu píše na příklad apoštol Pavel ve svém druhém dopisu Timoteovi 3. kapitole verše 1 až 7.

[10] Na příklad Fritz Baade: Rok 2000 ráj nebo zničení lidstva.

[11] Opět se sem hodí slova Ježíše Krista: *"Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí."* (Mt.7:13).

[12] Připomínáme, že hovoříme o a priori ateisticky uvažujících lidech, protože teisticky uvažující filozofové již mezi zvířaty hledali bohy.

[13] v tom případě by totiž těžko zůstal ateistou

[14] Poznamenejme, že hovoříme o jednom hypotetickém člověku, ale tento proces trval jistě déle než je délka lidského věku.

[15] O pokroku respektive vývoji blíže viz další část o Základní filozofické otázce a dále o evoluci.

[16] Opět srovnáním se vztahem člověka ke zvířatům.

[17] Srovnej na příklad Šalomounova slova v Kaz.7:15; 8:11,14; Ž.49:13 nebo Př.13:12.

[18] Jde o lidi hřešící proti svatému duchu (Mt.12:31; Mk.3:29; L.12:10).

[19] jako již mnohokrát v dějinách lidstva

[20] Ga.6:7.

[21] Opravdu je mnoho různých hypotéz dokazujících, že biologický život je ve vesmíru jen epizodou, která musí a má svůj konec - od teorie oscilačního vesmíru v němž ten náš ukončí svou rozvojovou (rozpínací) fází a přes fázi smršťovací skončí tzv. velkým křupnutím, až po vizi lidstva jako nepovedené evoluční větve s hypertrofovaným mozkem, která musí zaniknout.

[22] Jde většinou o lidi, kteří buď považují vše za ztracené a hledají zapomenutí v alkoholu, nebo utíkají do své práce či zájmů a jsou natolik zahledění, že světové problémy prostě jen unikají jejich pozornosti.

[23] a její správné pochopení

[24] samozřejmě nehovoříme o lidech duševně nemocných

[25] Nakladatelství SVOBODA, Praha 1966.

[26] Většinou prostřednictvím autority zákona.

[27] Zloději a ostatní zločinci se velmi často ne-li vždy cítí ke svým činům a svému chování morálně oprávnění nevnímají sami sebe jako špatné.

[28] Srovnej Ř.5:8.

[29] Včetně "aristokracie" politické.

[30] Opět ono "rozděl a panuj"

[31] Xenofanos, Herakleitos, Demokritos, Epikures

[32] příliš jednoduchý

[33] do represe patří i pomluvy a veřejné zesměšňování, úřední či jiná šikana a podobně.

[34] její přirozená a tudíž velmi potřebná autorita trestáním skutečného zločinu naopak velmi vzrůstá.

[35] DNK - kyselina desoxyribonukleinová - chemický nositel genetických informací (dědičnosti).

[36] Toto je jediný prokázaný fakt tzv. evoluční teorie. Všechny ostatní, leč nezbytné, jsou však přinejmenším sporné.

[37] částicového

[38] kreace = stvoření; *kreacionisté* jsou zastánci názoru, že život na Zemi a vesmír vůbec byly stvořeny nějakou nadlidskou inteligencí.

[39] viz všechny výklady o entropii systému atd.

[40] eufemisticky řečeno

[41] Ř.1:19-22

[42] viz např. "Nový překlad Písma svatého, STARÝ ZÁKON, Překlad s výkladem, Svazek 1. PRVNÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA - GENESIS, Autoři Bič, Balabán, Heryán, Hofmanová, Horák, Mrázek, Nechuta, Pípal, Ruml, Sládek, Smetana, Soušek. Vydal Kalich 1968, AA 19,6 - VA 19,7 - D-11 * 70307, 1. vydání, str.19, komentář k veršům 3-5: "Bůh *řekl*. Pouhým slovem povolává v život".

[43] *Divide et impera*

[44] přitom je nutné si uvědomit, že Židům nejde o pouhé získání moci nad světem jako na příklad Hitlerovi, ale jsou přesvědčeni, že je to jediná cesta k záchraně civilizace a lidstva vůbec. Rozhodně nejde o ničemné pohnutky (jak tvrdí na příklad tzv. Siónské protokoly).

[45] Této metody do jisté míry použil i Hitler.

[46] Např. Kaz.1:4; Gn.8:22.

[47] Oni to však smlouvou nenazývají, protože v Mohamedově pojetí je lidstvo opět degradováno na objekt zcela odkázaný na Boží vůli.

[48] Prý povstalo z *ajat Alláh* = zjevení Alláhovo.

[49] Slovo Alláh je zjevně příbuzné s hebrejským Elloah a znamená Bůh.

[50] Na příklad Násir, Assad, Husajn,

[51] Tehdy prý katolická církev neuvěřitelně zbohatla a dostala se tím na "šikmou plochu" vedoucí až k neřestem všeho druhu.

[52] Mistr Jan Hus žádal nikoli likvidaci ale nápravu církve reformu.

[53] a většinou velmi dobře - luxusně!

[54] Jeden z Parkinsonových zákonů.

[55] Opět založené na objevení se mimořádně schopného jedince.

[56] na rozdíl od jiných mocenských struktur

[57] a samozřejmě nejen odtud

[58] Jak nabytá moc dovede zkorumpovat, je krásně demonstrováno v knize Milovana Džilase *Nová třída*.

[59] A stejně i komunisté v Československu.

[60] Srovnej Ježíšovo doporučení (Matouš 10:14; Marek 6:11; Lukáš 9:5; Lukáš 10:11)

[61] ať již jeho jméno užívají či nikoli

[62] a bude dokonce napřed zneužita

[63] Z tohoto důvodu je tato smlouva přirovnávána ke smlouvě manželské, která též zasahuje potomstvo manželů.

[64] Gn.2:17.

[65] tj, nejen zločince, ale i ty, kteří zavinili, že zločin nebyl potrestán!

[66] Tuto vlastnost považuje Bůh za nejnebezpečnější i nyní (viz Zj.21:8 všimněme si, že zbabělci jsou jmenováni na prvním místě!)

[66] tehdy ještě Abramovi

[67] Pozor! Nejde o omilostnění či pouhé prominutí trestu. Zproštění viny je právní úkon viz dále.

[68] tehdy se říkalo Boží království.

[69] Právní situace Izraelského národa vzhledem ke smlouvě s Bohem bude podrobně analyzována ve studii o proroctví.

[70] Je až neskutečné, že ještě i dnes si někteří Izraelité myslí, že jejich provinění nebylo až tak hrozné! Jakoby jejich Bůh mohl lhát a trestat je podle vlastní svévole.

[71] Ježíšův název (L.21:24)

[72] např. Lv.25:48-49.

[73] Z tohoto důvodu je smlouva s Bohem přirovnána ke smlouvě manželské, která se také týká nejen manželů samých, ale i (a ve svých důsledcích zejména) celého jejich potomstva

[74] O těchto skutečnostech píše spisovatel Feuchtwanger ve své knize *Židovská válka*.

[75] Zabil je sice strach, ale tento strach vyvolal Petr.

[76] Srovnej Gn.15:16

[77] To je jakoby někdo sliboval Izraelitům Zaslíbenou zemi v době, kdy už v ní byli.

[78] Protože stejně jako Izraelité porušili křesťané nejdůležitější ustanovení smlouvy: 1.světová válka byla vedena (na rozdíl třeba od třicetileté války) jen za světské zájmy; dále křesťané porušili nejtěžším možným způsobem princip lásky mezi Ježíšovými učedníky. A hlavně jim nemohl být odpuštěn hřích proti Svatému duchu - odmítnutí přijímání prorockých slov, které je měly napravit - papež si dokonce nechal úředně vyhlásit neomylnost. Proto bylo Izraelské vyhnání mezi pohany precedentem, a protože se Bůh nemění, trest byl obdobný.

[79] Prorokovali jsme to a splnilo se!

[80] Podrobnější informace nalezne vážný zájemce v jiné studii.

[81] Samozřejmě včetně různých křesťanských společností a společenství

[82] Existovalo hodně výjimek, ale na celý úkol nestačily.

[83] A to pokračuje i dnes (srov. Jan 16:2 - *ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.*)

[84] Avšak uznávat tuto skutečnost jen v minulosti nestačí (srv. mnohá pozdní uctívání řady osobností)

[85] míní se Židé jako celek, protože podstatná část z nich si tyto věci již uvědomuje.

[Zpět na seznam](#)
